

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθιστ. Ε. DUBREUIL, μετὰφρ.
Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Λουμᾶ, (συνέχ.),
μετὰφρ. Δμλ. — Η ΑΡΚΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ρώσου κόμητος Sollohou.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆ

'Εν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΣΑ'

Τὸ δεῖπνον.

'Εν τινι αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου τοῦ ἀρ-
χοντος Δὲ Ζιάκ ἦτο παραπεθειμένον τὸ προ-
αγγελθὲν δεῖπνον.

'Απαντες οἱ συνδαιτυμόνες, οὓς ἤδη
γνωρίζομεν, ἐκάθηντο περὶ τῆς τραπέζης
καὶ αἱ προπόσεις διεδέχοντο ἀλλήλας.

Αἶφνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐθυμίας καὶ
τῆς γενικῆς χαρᾶς, ἐνεφανίσθη ὁ Ἀμερικὸς
— Τί θέλεις, Ἀμερικέ; ἠρώτησεν αὐτὸν
ὁ Ζιάκ μετὰ βλέμματος βλοσυροῦ.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ θεράπων, ὁ ἀρ-
χηγὸς τῶν βοεμῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἤλ-
θον μετὰ τοῦ ἀρχοντος τῆς Γραβίλλης
ζητεῖ νὰ μάθῃ ἂν πρέπη νὰ παρουσιασθῇ
ἐνώπιόν σας.

— Ἄ! ναι, ἄς ἔλθῃ ἀμέσως! εἶπεν ὁ
Ζιάκ... τί λέγεις καὶ σύ, Γραβίλλη;

Ὁ Γραβίλλης ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν κα-
ταφατικῶς.

Ὁ Ἀμερικὸς, ὑποκλινάς, ἐξῆλθεν.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀντήχησεν ἐξώθεν κρό-
τος τυμπάνων καὶ ὀργάνων καὶ ἡ μικρὰ
συνοδία τῶν βοεμῶν εἰσῆλθεν ἄδουσα καὶ
ὀρχουμένη ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀκολουθουμένη
δὲ ὑπὸ τοῦ Νασίμ καὶ τῆς Ζολάνδης.

Παρατεταμένα χειροκροτήματα ἀντή-
χησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἅμα τῇ ἐμφανίσει
αὐτῶν.

Μετὰ τὴν προανάκρουσιν ταύτην, ὁ Νασί-
μ καὶ ἡ Ζολάνδη προὐχώρησαν πρὸς τὸ
μέσον τῆς αἰθούσης, ὅπως ψάλλωσι δυφ-
διαν τινά, ἣν ὁ χορὸς ἐμελλε νὰ συνοδεύσῃ
διὰ τῶν τυμπάνων καὶ οἱ χορευταὶ καὶ αἱ
χορευτρίαι δι' ἀσέμνων πηδημάτων.

Ἐνῶ δὲ πάντα ταῦτα ἐξετελοῦντο, ὁ
Γραβίλλης, στραφεὶς πρὸς τὸν Ζιάκ·

— Λοιπὸν πῶς σοὶ φαίνεται ἡ ὄραία
μου βοεμῆ, ἀγαπητέ μου Ζιάκ, εἶπε δείξας
αὐτῷ διὰ τῆς χειρὸς τὴν Ζολάνδην.

'Ακούσασα προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ
Ζιάκ, ἡ Ζολάνδη ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Εἶτα, ὀπισθοχωρήσασα βήματά τινα, προς-
ἤλωσεν ἐπὶ τοῦ Νασίμ τοὺς ζωηροὺς ὀ-
φθαλμοὺς τῆς καὶ ἐξέτεινε πρὸς αὐτὸν τοὺς
βραχίονας.

— Ὁ Ζιάκ!... ἐπιθύρουν, ὁ Ζιάκ!
... ἄχ! κατάρρα!...

Ὁ Νασίμ, κάτωχρος ἤδη γενόμενος,
ᾤρμησε πρὸς τὴν Ζολάνδην, τὴν ἤρπασεν
εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἔσυρεν αὐτὴν
ἐκτὸς τῆς αἰθούσης.

Εἰς ἕν νεῦμα τοῦ Ζιάκ δώδεκα ἄνδρες
ὄπλισμένοι εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Διώξτε ἀμέσως αὐτὸν τὸν ἀθλιον!
εἶπε δείξας αὐτοῖς τὸν Νασίμ.

Ὁ νέος ἐξέββαλεν ὠρυγὴν καὶ ἐνηγκαλί-
σθη τὴν Ζολάνδην.

— ὦ! ἐκράυγασεν ἀγρίως, δὲν θά μού
τὴν πάρετε!...

Καί, ἐξαγαγὼν τὸ ἐγχειρίδιόν του, ἤ-
γειρεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νέας.

'Αλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν ἤρπασε τὸν
βραχίονα αὐτοῦ καὶ δι' ἰσχυρᾶς δονήσεως
ἀνέτρεψεν αὐτὸν κατὰ γῆς.

'Απαντες οἱ συνδαιτυμόνες παρετήρουν
ἐκπληκτοὶ τὰ γινόμενα.

— Ἡ Ζολάνδη!... ἀνέκραξεν ἐπὶ τέ-
λους ὁ Ζιάκ μετ' ἀγρίας χαρᾶς, ἡ Ζολάνδη!
... εἶνε αὐτὴ!... τὴν ἐπανευρίσκω!...

'Αχ! αὐτὴν τὴν φρανὴν δὲν θά διαφύγῃ
ἀπὸ τὰς χειρὸς μου!...

Καὶ προὐχώρησε βραδέως πρὸς τὴν νέαν,
ἐνῶ αὐτὴ ὀπισθοχωρεῖ.

Αἶφνης βαθῶς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ
στήθους τῆς Ζολάνδης.

— ὦ!... ἀνέκραξεν, ἐνθυμοῦμαι!...
ἐνθυμοῦμαι!... Ὁ ἀρχων Δὲ Ζιάκ!... .

— Ρίψετε αὐτὸν τὸν ἀθλιον εἰς τινὰ
φυλακὴν, κάτω εἰς τὰ ὑπόγεια, καὶ διώ-
ξτε αὐτοὺς τοὺς ἄλλους ἀπ' ἐδῶ!... ἀ-
νέκραξεν ὁ Ζιάκ.

'Εν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ αἰθούσα ἐξεκενώθη.

Ἡ Ζολάνδη, σχεδὸν ἀναίσθητος, ἐρρί-
φθη ἐπὶ τινος σκίμποδος.

Ὁ Ζιάκ ἔκρουσε τὸν κώδωνα καὶ ἀμέ-
σως ὁ Ἀμερικὸς ἐνεφανίσθη.

— Ὁδήγησον τὴν νέαν αὐτὴν εἰς τὸ
δωμάτιόν τῆς, εἶπεν ὁ Ζιάκ. Θέλω νὰ ἐπχ-
γρυπνήτῃ αὐστηρῶς ἐπ' αὐτῆς, αἱ δὲ γυ-
ναῖκες, αἵτινες θά τὴν ὑπηρετῶσι, νὰ
μὴ ἀφήσωσιν αὐτὴν οὐδὲ μίαν στιγμὴν μό-

νην. Ἐπίσης δὲ ἀπαιτῶ, ὥστε σεῖς ὅλοι
νὰ σέβεσθε καὶ περιποιήσθε αὐτήν. Πη-
γαίνετε, κυρία, καὶ μὴ ζητήσετε νὰ δρα-
πετεύσετε καὶ ἐκ δευτέρου, διότι θά ἦνε
ἀφροσύνη.

Ἡ Ζολάνδη, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν,
ἠγέρθη ἐν ἀκολουθήσῃ τὸν Ἀμερικόν. Ἐνῶ
δὲ διήρχετο ἐνώπιον τοῦ Ζιάκ, ἔρριψεν ἐπ'
αὐτοῦ βλέμμα πλήρες μίσους καὶ ἀπο-
στροφῆς.

ΛΖ'

'Οπου ὁ Μαλκράφτ μεγάλως ἐξεπλάγη.

Μόλις ἡ ἀμαξα, ἡ μετενεγκοῦσα τὸν Ὀ-
λιβιέρου καὶ τοὺς δύο φίλους του εἰς Λαν-
ζαί, ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τῆς οἰκίας των,
ὁ Ζεβὰν ἐστειλεν εἰς τὴν πόλιν τὸν Μω-
κλέρ, ὅπως ζητήσῃ χειρουργόν τινα.

Τούτου δ' ἐλθόντος, καὶ μετ' αὐστηρὰν
ἐξέτασιν ἀποφανθέντος ὅτι αἱ πληγαὶ τοῦ
Ὀλιβιέρου δὲν ἦσαν ἐπικίνδυναι, ὁ Μαλ-
κράφτ, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ παρατηρηθῇ
διὰ τὴν ἐκ τῆς μονῆς ἀπουσίαν του, ἔ-
σπευσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς αὐτήν, σκεπτόμε-
νος καθ' ὅδον περὶ τῆς διαγωγῆς, ἣν ἐμελ-
λε νὰ ἀκολουθήσῃ ἐνώπιον τῆς Ἰσαβέλλας.

Ὅτ' ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς μονῆς, ὁ
ἀδελφὸς Ἰουστινιανὸς ἔτρεξε πρὸς αὐτόν.

— Τέλος πάντων ἦλθες, ἀδελφέ μου...
'Ἡ ἀπουσία σου πολὺ μὰς ἀνησύχησε.

— Σὰς ἀνησύχησεν; εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.
Καὶ διατί; Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστα-
τον... Δέν σου εἶπα ὅτι θά ὑπάγῃ εἰς τὸν
ἐφημέριον τοῦ ἀγίου Γατιέν;...

— Ναι... ἄλλα...
— Τί;

— Ἡ βασίλισσα σ' ἐζήτησε πολλὰκις.
— Ἄ!

— Ὅτε δὲ τῇ εἶπομεν ὅτι ἦσο εἰς Του-
ραίνην, ἐφάνη πολὺ ἀνήσυχος.

— Θά ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς αὐτήν καὶ
θά τὴν διαβεβαιώσῃ ὅτι τοῦτο συνέβη ἀ-
κουσίως μου...
— Θά κάμῃς πολὺ καλά, ἀδελφέ μου.

Πάρατα δὲ ὁ Μαλκράφτ ἀνῆλθε τὰ
δώματὰ τῆς βασιλείσεως.

Μόλις παρετήρησεν αὐτὸν ὁ ἀξιωματι-
κὸς τῆς ὑπηρεσίας, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ
τὴν βασίλισσαν περὶ τούτου καὶ μετὰ τινα

λεπτά ὁ Μαλκράφτ εὐρίσκειτο ἐνώπιον αὐ-
τῆς.

— Ἄ! τέλος πάντων ἤλθετε, εἶπεν ἡ
Ἰσαβέλλα.

— Πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σας, Με-
γαλειοτάτη. . . Εἶχον ἀμφιβολίας τινὰς
ἐπὶ τινος λόγου, τὸν ὅποιον ἐντὸς ὀλίγου
θ' ἀπαγγείλω ἐπ' ἀμβωνος καὶ ὤφειλον νὰ
συμβουλευθῶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου
τὸν ἐφημέριον τοῦ ἀγίου Γατιέν. . .

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ἡ βασίλισσα σταυ-
ρώσασα τὰς χεῖράς της μετ' ὀργῆς. . .
Ἄλλὰ δὲν μοι λέγετε, παρακαλῶ, τί πό-
λις εἶναι αὐτὴ ἡ Τουραίνη;

— Εἶνε. . . ὠραία καὶ εὐάερος πόλις,
Μεγαλειοτάτη, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ
Μαλκράφτ.

Ἡ Ἰσαβέλλα συνωφρυνώθη.

— Μὲ περιπαίζετε λοιπὸν;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! ἀπήντησεν ὁ Μαλ-
κράφτ ὑποκλίνας.

— Ἀφοῦ ἐκθειάζετε τὴν πόλιν αὐτήν,
ἔυθα ἐδολοφόνησαν τοὺς ἀνθρώπους μου;

— Τί λέγετε, Μεγαλειοτάτη; εἶπεν ὁ
Μαλκράφτ, προσποιηθεὶς παντελῆ ἀγνοίαν.

— Δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τί συνέβη κατὰ
τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ἐπὶ τινος ὁδοῦ
τῆς Τουραίνης;

— Καὶ πῶς θέλετε νὰ το γνωρίζω, Με-
γαλειοτάτη, ἀφοῦ ἤμην ἐνησυχολημένος
εἰς τὸ πρεσβυτέριον τοῦ ἀγίου Γατιέν;

— Ἐπλήγωσαν τὸν ἀρχοντα Γραβίλ-
λην.

— Τὸν Γραβίλλη;

— Ναί! ἀφοῦ ἐφόρευσαν καὶ ἐξ ἀνθρώ-
πων μου, οἵτινες ἦσαν μετ' αὐτοῦ καὶ
τοὺς ὁποίους ἀνεῦρον οἱ στρατιῶται, τοὺς
ὁποίους ἀπέστειλα πρὸς ἀναζήτησίν των.

— Πραγματικῶς φοβερὰ δολοφονία,
Μεγαλειοτάτη. Ἄλλὰ. . . συγγνώμην. . .
ποῖος ὁ λόγος τῆς τοιαύτης δολοφονίας;

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσιώπα.

Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ
προσώπου της.

— Ὁ Γραβίλλη ἐξετέλει τὰς διατα-
γὰς μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Παρεφύλαττέ τινα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐ-
κεῖνης;

— Ναί.

— Ἰσως ἐχθρὸν τινα τῆς Ὑμετέρας
Μεγαλειότητος;

— Ἀκριβῶς. . . ἓνα θανάσιμον ἐχθρὸν
μου. . . ὁ ὁποῖος μὲ προσέβαλε καιρῶς. . .
Ἐνοεῖται δέ, ὅτι τοιαύτην προσβολὴν
δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ ποτὲ μία γυνή,
καὶ μάλιστα ὅταν ἡ γυνὴ αὕτη ἦνε βα-
σίλισσα.

— Ἄ! . . . τώρα ἀρχίζω νὰ ἐνοῶ. . .
εἶπεν ὁ Μαλκράφτ. . . Θὰ ἦνε ἐκεῖνος ὁ
Ὀλιβιέρος, δὲν εἶναι ἀληθές;

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔνευσε καταφατικῶς.

— Καὶ διέφυγε τῶν χειρῶν τῶν ἀνθρώ-
πων σας.

— Ὑποθέτω.

— ὦ! εἶμαι βέβαιος, Μεγαλειοτάτη!

Ἡ βασίλισσα ἀνεσκίρτησε.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Τὸν συνήνησα.

— Σεῖς;

— Ἐγώ.

— Ποῦ;

— Εἰς Τουραίνην, σήμερον τὴν πρώτην
. . . Ὅτε ἐξηρχόμην ἐκ τοῦ πρεσβυτερίου
τοῦ ἀγίου Γατιέν, εἶδον δύο νέους, ἐκ τῶν
ὁποίων ὁ μὲν εἶτο μελαγχροινός, ὁ δ'
ἕτερος ξανθός· ἐφαινόμηντο πολὺ κουρασμέ-
νοι καὶ ἐζήτουν δύο ἵππους ἐκ τοῦ ξενο-
δοχείου τοῦ Χρυσοῦ Ἡλίου, τὸ ὅποιον
ἀκριβῶς εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁ-
δοῦ. . .

— Ἐξακολουθήσατε! . . . ἐξακολουθή-
σατε! . . . εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀνυπομόνως.

— Ὁ μελαγχροινός εἶπεν εἰς τὸν σύν-
τροφόν του: «Τώρα, Ὀλιβιέρε. . .»

— Ὀλιβιέρε!

«— Δὲν ἔχομεν ἄλλο τι νὰ πράξωμεν
ἢ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Παρισίους.

» — Νομίζεις; ἀπήντησεν ὁ ἕτερος.

» — Διάβολε! ἐκτὸς ἀνθέλης; ν' ἀφή-
σῃς τὰ κόκκαλά σου ἐδῶ. . . Δὲν εἰμπορεῖ
νὰ ἤμεθα πάντοτε τυχεροί, ὅπως ἀπόψε.»

— Ἦτο αὐτός! . . . Καὶ τί ἀπήντησεν
ὁ Ὀλιβιέρος;

— Τίποτε, Μεγαλειοτάτη. Ἐπήδησεν
ἐπὶ τοῦ ἵπου του καὶ ἀνεχώρησεν ἀμφο-
τεροὶ καλπάζοντες.

— Καὶ ἔλαβον τὴν ἀγούσαν εἰς Παρι-
σίους;

— Ἀκριβῶς.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσιώπησε.

— Πολὺ καλὰ! εἶπε μετὰ τινα στιγ-
μὴν. Σὰς εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου. . . Βλέ-
πετε ὅτι δὲν ἔχω ἄδικον ἀν σας προσκαλῶ
συχνάκις, διότι, ὡσάκις σὰς προσεκάλεσα,
πάντοτε μοι ἐδώκατε καλὰς συμβουλὰς
καὶ πάντοτε ἤκουσα παρ' ὑμῶν καλὰς εἰ-
δήσεις.

— ὦ! Μεγαλειοτάτη, εἶμαι πτωχὸς
μοναχός, ὁ ὁποῖος νομίζει ἑαυτὸν εὐτυχῆ
διὰ τὴν εὐνοίαν, μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλει
αὐτὸν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.

Ἡ βασίλισσα δὲν ὠμίλει πλέον· ὁ νοῦς
της ἦτο παραδεδωμένος εἰς βαθυτάτους
συλλογισμούς, ἐνῶ αἱ χεῖρές της μηχανι-
κῶς ἔψαυον τοὺς ἐξ ἡλέκτρου κόκκους τοῦ
κομβολογίου της.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΙΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ὅχι, ὄχι, μείνατε, ἡμέτερε ἀρχι-
κυνηγέ· ἡ σημερινὴ θήρα ἦτο ἰδιοτροπία,
ἣτις παρῆλθε πλέον· μείνατε καὶ μὴ ἀπο-
μακρυνθῆτε· ἔχω ἀνάγκην νὰ με περιστοι-
χίσωσιν οἱ πρὸς με ἀφωσιωμένοι, ὑμεῖς δὲ
ἤλθετε μόνος νὰ ταχθῆτε μετὰ ἐκείνων,
ἐπὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν ὁποίων βασιζο-
μαι.

Ὁ Μονσορῶ προσέκλινε.

— Ποῦ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει
νὰ μείνω; ἠρώτησε.

— Μοί τον δίδεις δι' ἡμίσειαν ὦραν;
ἠρώτησε λίαν χαμηλοφώνως τὸν βασιλέα
ὁ Σχικῶ.

— Τί νὰ τον κάμης;

— Ἴνα τὸν βασανίσω ὀλίγον. Τί σε
πειράζει; Μοὶ ὀφείλει ἀνταποδοσὶν τινα
δι' ὅτι μὲ ὑποχρεοῖ νὰ παρευρίσκωμαι
εἰς τόσον ὀχληρὰν τελετὴν.

— Ἔστω! λάβε τον.

— Ἐλαβον τὴν τιμὴν νὰ ἐρωτήσω τὴν
Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ποῦ ἐπεθύμει νὰ
τοποθετηθῶ, εἶπεν ὁ Μονσορῶ.

— Ἐνόμιζον, ὅτι εἶχον ἀποκριθῆ: «Ὁ-
που θέλετε. Ἐν παραδείγματι, ὅπισθεν
τοῦ ἀνακλίντρου μου. Ἐκεῖ τοποθετῶ τοὺς
φίλους μου.

— Ἐλθετε ἐδῶ, ἡμέτερε ἀρχικυνηγέ,
εἶπεν ὁ Σχικῶ, παραχωρῶν τῷ Μονσορῶ
μέρος τοῦ χώρου, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐπιφυ-
λάξει ἑαυτῷ, ὁσφρανθῆτε ὀλίγον αὐτοὺς
τοὺς παλληκαράδες. Εἶναι θύραμα, τὸ ὁ-
ποῖον δύναται τις νὰ θηρεύσῃ ἀνευ κυνη-
γετικῶν κυνῶν. Τί μυρωδιὰ! κύριε κόμη.
Διέρχονται ἡ μάλλον διήλθον οἱ ὑποδη-
ματοποιοί· καὶ τώρα ἰδοὺ οἱ βυρσοδέψαι.
Μὰ τὴν ζωὴν μου, ἡμέτερε ἀρχικυνηγέ,
ἐὰν ἀπολέσῃτε τὰ ἴχνη αὐτῶν, σὰς ὁμο-
λογῶ, ὅτι θέλω σὰς ἀφαιρέσει τὸ δίπλωμα
τοῦ ἀξιώματός σας!

Ὁ κύριος δὲ Μονσορῶ προσεποιεῖτο, ὅτι
ἠκροᾶτο ἡ μάλλον ἠκροᾶτο χωρὶς ν' ἀ-
κούῃ, διότι ἦτο λίαν ἀνησυχολημένος καὶ
κατεγίνετο νὰ παρατηρῆ περὶ ἑαυτὸν, ἡ
ὁποία ἀπασχόλησις δὲν διέφυγε τὸν βα-
σιλέα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Σχικῶ ἐπέστησε
τὴν προσοχὴν του.

— Αἱ! εἶπεν ὁ Σχικῶ λίαν χαμηλο-
φώνως τῷ βασιλεῖ, ἠξέυρεις τί θηρεύει,
ταύτην στιγμὴν, ὁ ἀρχικυνηγός σου;

— Ὅχι· τί θηρεύει;

— Τὸν ἀδελφόν σου δ' Ἀνζιού.

— Ὅστις ὅμως εἶναι ἐκτὸς βολῆς, εἶ-
πεν ὁ Ἐρρίκος, γελῶν.

— Ἐπιθυμοῦν ν' ἀγνοῖ ὁ Μονσορῶ ποῦ
εὐρίσκειται;

— Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν θὰ δυσηρεστοῦ
μην νὰ διατελῆ ἐν πλάνῃ.

— Τώρα, τώρα, εἶπεν ὁ Σχικῶ, θὰ τῷ
δώσω ἐγὼ ἐσφαλμένην διεύθυνσιν. Ἐρώτη-
σον μόνον αὐτὸν ποῦ εὐρίσκειται ἡ κόμησά.

— Διατί;

— Ἐρώτησον καὶ θα ἴδῃς.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, τί ἐ-
κάματε τὴν δεσποιναν δὲ Μονσορῶ; Δὲν
την βλέπω μετὰ τῶν κυριῶν.

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησεν, ὡς ἐν ὄφει εἰ-
δηξεν τὴν πτέρναν του.

Ὁ Σχικῶ ἔξεσε τὸ ἄκρον τῆς ῥινόσ του,
νεύων τῷ βασιλεῖ, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκριθῆ ὁ ἀρχικυ-
νηγός, ἡ κυρία κόμησά ἦτο ἀσθενής, δι-
ότι ὁ ἀὴρ τῶν Παρισίων ἦτο ἐπιβλαβής
εἰς τὴν ὑγίειαν της, ἐπομένως ἀνεχώρησε
μετὰ τοῦ πατρὸς της βαρόνου δὲ Μεριδόρ,
ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀδειαν τῆς βασιλίσσης.

— Καὶ εἰς ποῖον μέρος τῆς Γαλλίας ὑ-
πάγει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, ἐπιλαβόμε-
νος εὐχαριστικῶς τῆς εὐκαιρίας ν' ἀποστρέψῃ
τὸ πρόσωπον, ἐνῶ διήρχοντο οἱ βυρσοδέψαι.

— Πρὸς τὴν Ἀνδεγαυταν, τὴν γενέ-
θλιον αὐτῆς χώραν, Μεγαλειότατε.

— Ἀληθές εἶναι, εἶπε σοβαρῶς ὁ Σχι-

κώ, ὅτι ὁ ἀὴρ τῶν Παρισίων δὲν ὠφελεῖ τὰς ἐγκύους γυναῖκας. *Gravidis uxoribus Lutetia inclemens*. Σὲ συμβουλεύω, Ἐρρίκε, νὰ μιμηθῆς τὸ παράδειγμα τοῦ κόμητος καὶ ν' ἀποστείλῃς ἀλλαχοῦ τὴν βασίλισσαν, ὅταν . . .

Ὁ Μονσορὼ ὠχρίασε καὶ ἠτένισε ὀργίλως τὸν Σχικῶ, ὅστις, μὲ τὸν ἀγκῶνα ἐστηρικμένον ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ ἀνακλίντρου καὶ μὲ τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς χειρός, ἐφαίνετο, ὅτι παρεθέρει λίαν προσεκτικῶς τοὺς μετὰ τοὺς βυρσοδέφας διερχομένους χρυσοποιικιλτάς.

— Καὶ τίς σὰς εἶπε, κύριε αὐθάδη, ὅτι ἡ κόμησα εἶναι ἐγκυος; ἐπιθύρυσεν ὁ Μονσορὼ.

— Δὲν εἶναι; εἶπεν ὁ Σχικῶ τοῦτο, νομίζω, θὰ ἦτο αὐθαδέστερον καὶ νὰ το ὑποθέσῃ τις.

— Δὲν εἶναι, κύριε.

— Καλέ, καλέ, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἤκουσες, Ἐρρίκε; φθίνεται, ὅτι ὁ ἀρχικυνηγὸς ἐπραξε τὸ αὐτὸ μὲ σὲ σφάλμα, ἐλησημόνησε νὰ θέσῃ πλησίον ἀλλήλων τοὺς δύο χιτωνὰς τῆς Παναγίας.

Ὁ Μονσορὼ συνέσφιγγε τὰς πυγμὰς του καὶ συνεκράτησε τὴν ὀργὴν του, ἀφοῦ ἐξηκόντισε κατὰ τοῦ Σχικῶ βλέμμα μίσους καὶ ἀπειλῆς, εἰς τὸ ὅποιον ὁ Σχικῶ ἀπήντησε, βυθίσας τὸν πῆλόν του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ κόμης ἐνόησεν, ὅτι ἡ στιγμή ἦτο ἀκατάλληλος καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἴν' ἀποδιώξῃ τοῦ μετώπου του τὰ βρῦνοντα αὐτὸ νέφη.

Ὁ Σχικῶ ἐπίσης ἀπέβαλε τὸ σκυθρωπὸν ὕφος του καὶ ἐμείδισε χαριέστατα.

— Ἡ πτωχὴ κόμησα, εἶπε, κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς ἀνίας καθ' ὁδόν.

— Εἶπον τῷ βασιλεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορὼ, ὅτι συνοδοιπορεῖ μετὰ τοῦ πατρός της.

— Ἔστω, ἕκαστος πατὴρ εἶναι σεβαστός, δὲν το ἀρνοῦμαι, πλὴν δὲν εἶναι διασκεδαστικός· ἐὰν δ' εἶχε μόνον τὸν ἀξίον βαρόνον νὰ διασκεδάζῃ αὐτὴν καθ' ὁδόν . . . ἀλλ' εὐτυχῶς . . .

— Τί; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κόμης.

— Τί τί; ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ.

— Τί σημαίνει εὐτυχῶς;

— Ἄ! ἄ! ἀπηγγείλατε μίαν ἐλλειπτικὴν φράσιν, κύριε κόμη.

Ὁ κόμης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Σὰς αἰτῶ συγγνώμην, ἡμέτερο ἀρχικυνηγέ. Ὁ ἐρωτηματικὸς τύπος, οὗτινος ἐποίησασθε χρῆσιν, καλεῖται ἐλλειψίς. Ἐρωτήσατε τὸν Ἐρρίκον, ὅστις εἶναι φιλόλογος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἀλλὰ τί ἐσήμαινε τὸ ἐπίρρημά σου;

— Ποῖον ἐπίρρημα;

— Εὐτυχῶς.

— Εὐτυχῶς ἐσήμαινεν εὐτυχῶς. Εἶπεν εὐτυχῶς, διότι ἐθαύμαζον τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ὅτι, εὐτυχῶς κατὰ τὴν ὄραν ταύτην, διατρέχουσι τὰς ὁδοὺς τινὲς τῶν ἡμετέρων καὶ μαλίστα τῶν ἀστειοτέρων φίλων, οἵτινες, ἐὰν συναντήσωσι τὴν κόμησαν, βεβάζως θὰ διασκεδάσωσιν αὐτήν·

προσέθετο δ' ὁ Σχικῶ ἀμελῶς, εἶναι πιθανὸν νὰ τὴν συναντήσωσιν, ἀφοῦ ἀκολουθοῦσι τὴν αὐτὴν διεθυσιν. Ὡ! τοὺς βλέπω ἀπ' ἐδῶ. Τοὺς βλέπεις καὶ σύ, Ἐρρίκε, ὅστις ἔχεις φαντασίαν; Βλέπεις αὐτοὺς ἐπὶ ὠραίας πρασίνης ὁδοῦ καὶ ἐπὶ τῶν τριποδιζόντων ἵππων των, διηγούμενους τῇ κυρίᾳ κομήσῃ μυρίας ἀστειοτήτας, ἔνεκ τῶν ὁποίων ξεκαρδιζεται ἡ ἀγαπητὴ κυρία;

Δεύτερον αἰχμηρότερον τοῦ πρώτου ἐγχειρίδιον, ἐμπηχθὲν εἰς τὰ στέρνα τοῦ ἀρχικυνηγοῦ.

Οὗτος ὁμως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ὀργὴν του διότι ἦτο παρὼν ὁ βασιλεὺς, τὸν ὅποιον, τοῦλάχιστον προσωρινῶς, εἶχε σύμμαχον ὁ Σχικῶ· ἔνεκα δὲ τούτου, μετ' εὐπροσηγορίας, μαρτυρούσης τὰς προσπαθείας του νὰ καταστείλῃ τὰς κακὰς διαθέσεις του, ὁ Μονσορὼ εἶπε:

— Πῶ; φίλοι σὰς ταξειδεύουσι πρὸς τὴν Ἄνδεγαυτὴν;

— Ἡδύνασθε νὰ εἴπητε: φίλοι μὰς, κύριε κόμη, διότι εἶναι μᾶλλον φίλοι σὰς ἢ φίλοι μου.

— Μ' ἐκπλήττετε, κύριε Σχικῶ, εἶπεν ὁ κόμης· οὐδένα γνωρίζω, ὅστις . . .

— Ἔστω! προσποιηθῆτε τὸν ἐχέμυθον.

— Σὰς ὀρκίζομαι.

— Τοὺς γνωρίζετε, κύριε κόμη, μάλιστα δ' εἶναι τόσῳ φίλτατοι ὑμῖν φίλοι, ὥστε, μόλονότι γινώσκετε, ὅτι ταξειδεύουσι πρὸς τὴν Ἄνδεγαυτὴν, οὐχ ἦττον πρὸ μικροῦ, ἐκ συνθεσίας, σὰς εἶδον ν' ἀναζητεῖτε αὐτοὺς μεταξὺ τοῦ πλήθους, ἀλλ' ἐννοεῖται, ματαίως.

— Μὲ ἴδετε ἐμέ; εἶπεν ὁ κόμης.

— Ναί, ὑμᾶς, τὸν ἀρχικυνηγόν, τὸν ὠχρότερον τῶν περελθόντων, ἐνεστώτων καὶ μελλόντων ἀρχικυνηγῶν, ἀπὸ τοῦ Νεμρὸδ μέχρι τοῦ κυρίου δ' Ὠτφόρ, τοῦ ὑμετέρου προκατόχου.

— Κύριε Σχικῶ!

— Τὸν ὠχρότερον, τὸ ἐπαναλαμβάνω. *Veritas veritatum* Τοῦτο εἶναι βαρβαρισμός, διότι ἀνέκαθεν μία ἀλήθεια ὑπάρχει· ἐὰν ὑπῆρχον δύο, τοῦλάχιστον ἡ ἑτέρα δὲν θὰ ἦτο ἀληθής· ὑμεῖς ὁμως δὲν εἶθε φιλόλογος, φίλτατε κύριε Ἡσαῦ.

— Ὅχι, κύριε, δὲν εἶμαι· ἔνεκα δὲ τούτου, σὰς παρακαλῶ νὰ ἐπανεέλθητε ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς φίλους, περὶ τῶν ὁποίων μοι ἐλαλεῖτε, καὶ νὰ εὐαρεστηθῆτε, ἐὰν ἡ παρατηρουμένη ζωηρὰ φαντασία ὑμῶν τὸ ἐπιτρέψῃ, νὰ ὀνομαστῆτε τοὺς φίλους, διὰ τῶν ἀληθῶν ὀνομάτων των.

— Αἴ! ἐπαναλαμβάνετε πάντοτε τὰ αὐτὰ. Ζητήσατε, κύριε ἀρχικυνηγέ, ζητήσατε, τὸ ἔργον ὑμῶν εἶναι ν' ἀνιχνεύητε τὰ ζῶα, ὡς μαρτυρεῖ ἡ πτωχὴ ἔλαφος, τὴν ὁποίαν ἐξετρυπώσατε σήμερον τὴν πρωτὴν καὶ ἡ ὁποία δὲν το περιέμενεν ἐξ ὑμῶν. Θὰ νῆχαριστεῖσθε ὑμεῖς, ἐὰν σὰς ἠμποδίζον νὰ κοιμηθῆτε;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μονσορὼ περιεπλανῶντο μετὰ φρίκης ἐπὶ τῶν περιστοιχιζόντων τὸν βασιλέα.

— Τί! ἀνέκραζεν, ἰδὼν μίαν θέσιν κενήν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Ὁ κύριος δούξ δ' Ἀνζιού; ἀνέκραζεν ὁ ἀρχικυνηγός.

— Ἰαταταί! Ἰαταταί! εἶπεν ὁ Γασκόνος, τὸ ζῶον ἐξώρμησε.

— Ἀνεχώρησε σήμερον! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης.

— Ἀνεχώρησε σήμερον, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ, δυνατόν ὁμως νὰ ἔχῃ ἀναχωρήσει τὴν ἐσπέραν τῆς γῆς. Δὲν εἰσθε φιλόλογος, κύριε, ἀλλ' ἐρωτήσατε τὸν βασιλέα, ὅστις εἶναι. Πότε, δῆλα δὴ κατὰ ποῖαν στιγμὴν ἐγένετο ἀφαντος ὁ ἀδελφός σου, Ἐρρίκεττε;

— Τὴν νύκτα, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς.

— Ὁ δούξ, ὁ δούξ ἀνεχώρησεν, ἐπιθύρυσεν ὁ Μονσορὼ, βλοσυρῶς καὶ τρέμων. Ἄ! Θεέ μου! Θεέ μου! τί μοι λέγετε, Μεγαλειότατε;

— Δὲν λέγω, ἀπήντησεν, ὁ βασιλεὺς, ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἀνεχώρησεν, ἀλλὰ μόνον, ὅτι ἐγένετο ἀφαντος τὴν νύκτα καὶ ὅτι οἱ στενώτεροι φίλοι τοῦ ἀγνοοῦσι ποῦ εἶναι.

— Ὡ! εἶπεν ὁ κόμης ἐν ὀργῇ, ἐὰν το ἐπίστευον! . . .

— Αἴ! τί θὰ ἐπράττετε; Ἄλλως, θὰ ἦτο μέγχα δυστύχημα, ἐὰν ἐλεγέ τις γλυκειὰς λέξεις πρὸς τὴν κόμησαν δὲ Μονσορὼ; Ὁ φίλος ἡμῖν Φραγκίσκος εἶναι ὁ ἐκ τῆς ἡμετέρας οἰκογενείας γυναικάρεσκος, ὡς ἦτο ἐπὶ τοῦ Καρόλου Θ' καὶ ὡς εἶναι ἐπὶ τοῦ Ἐρρίκου Γ', ὅστις ἔχει ἄλλας ἀσχολίας· τί διαβολὸν! εἶναι ἐλάχιστον νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν αὐλὴν εἰς πρίγκηψ, ὅστις νὰ ἐκπροσωπῇ τὸ γαλλικὸν πνεῦμα.

— Ὁ δούξ ἀνεχώρησεν! ἐπανελάθεν ὁ Μονσορὼ, εἰσθε βέβαιος, κύριε;

— Καὶ ὑμεῖς; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

Ὁ ἀρχικυνηγὸς ἐστράφη ἐκ νέου πρὸς τὴν συνθεσίαν ὑπὸ τοῦ δουκὸς κατεχομένην παρὰ τῷ βασιλεῖ θέσιν, ἣτις ἔμενε κενή.

— Ἀπωλέσθη, ἐπιθύρυσεν, ποιησάμενος συγχρόνως τόσον ἐμφαντικῶς κίνημα πρὸς ἀναχώρησιν, ὥστε ὁ Σχικῶ ἐπράτησεν αὐτόν.

— Ἡσυχάσατε, λοιπόν! κινεῖσθε διαρκῶς καὶ βλέπτετε τὸν βασιλέα εἰς τὴν καρδίαν. Μὰ τὴν ζωὴν μου, ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι εἰς τὴν θέσιν τῆς συζύγου σὰς, ἐὰν οὐχὶ δι' ἕτερον λόγον, τοῦλάχιστον ὅπως βλέπω καθ' ἑκάστην ἓνα διμυτον πρίγκηπα καὶ ὅπως ἀκούω τὸν Αὐριλῦ, ὅστις πιτίζει τὴν κιθάραν, ὡς ὁ μακαρίτης Ὀρφεύς. Ὅποιαν τύχην ἔχει ἡ συζυγὸς σὰς! ὅποιαν τύχην!

Ὁ Μονσορὼ ἐφρικίασεν ἐξ ὀργῆς.

— Ἡσυχά, κύριε ἀρχικυνηγέ, εἶπεν ὁ Σχικῶ, κρύψατε τὴν χαρὰν σὰς. Ἰδοὺ ἡ συνεδρία ἀρχίζει· εἶναι ἀπρεπὲς νὰ ἐκδηλοῖ τις τοιοῦτρόπως τὰ πάθη του· ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ βασιλέως.

Ὁ ἀρχικυνηγὸς ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν του, διότι, πραγματικῶς, ἡ αἰθουσα τοῦ Λούβρου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἶχε πληρωθῆ· ἔμεινε, λοιπόν, ἀκίνητος, ὡς ἀπῆτει ἡ ἐθιμοτυπία.

Ἡ συνεδρία ἤρξατο· ὁ κύριος δὲ Γκίλζης εἰσῆλθε καὶ ἐκλινε τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ

βασιλέως, ἀλλ' οὐχὶ χωρὶς αὐτὸς ἐπίσης νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐκπλήξεως ἐπὶ τῆς κενῆς καθέδρας τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού.

Ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη. Οἱ κήρυκες ἐπέταξαν σιγὴν.

ΜΓ'

Πῶς ὁ βασιλεὺς διώρισε ἀρχηγόν, ἀλλ' οὐχὶ τὴν αὐτοῦ Ῥοψηλότητα τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιού, οὕτε τὸν ἐξοχώτατον δοῦκα δὲ Γκίζην.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐν μέσῳ βαθυτάτης σιγῆς καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη, ὅτι οἱ δ' Ἐπερών, Σχομβέργ, Μωζιρόν καὶ Κουέλος, ἀντικατασθέντες ὑπὸ φρουρᾶς ἐλθετῶν, εἶχον ταχθῆ ὀπισθεν τοῦ θρόνου του. Κύριοι, ὁ βασιλεὺς, ἰσάμενος, οὕτως εἶπεῖν, μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἀκούει τὰς ἀνωθεν καὶ τὰς κάτωθεν φωνὰς δῆλα δὴ τὰ κελεύσματα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ κελεύσματα τοῦ λαοῦ του. Εἶναι ἐγγύησις ὑπὲρ ἀπάντων τῶν ὑπηκόων μου, τὸ ἐνοῶ ἄριστα, ἢ συνένωσις ἀπασῶν τῶν ἐξουσιῶν εἰς μίαν δέσμην πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς καθολικῆς πίστεως. Οὕτω, θεωρῶ εὐπρόσδεκτον τὴν ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου μου δὲ Γκίζην δοθεισάν μοι συμβουλήν. Διακηρύττω, λοιπόν, τὴν ἁγίαν Ἐρωσιν ἐγκύριως καὶ προσηκόντως ἐγκαθηστηκυῖαν· ἐπειδὴ δὲ προσήκει, ὅπως τόσον μέγα σῶμα ἔχη καλὴν καὶ ἰσχυρὰν κεφαλὴν καὶ ὁ καλούμενος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐκκλησίαν ἀρχηγὸς δέον νὰ ἦναι ἐκ τῶν μᾶλλον ζηλωτῶν τέκνων τῆς ἐκκλησίας, τοῦ ὁποῖου ὁ ζῆλος νὰ ἐπιβάλληται αὐτῷ ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀξιώματός του, λαμβάνω χριστιανὸν πρίγκηπα, ὅπως θέσω αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐνώσεως, καὶ διακηρύττω, ὅτι οὗτος θέλει καλεῖσθαι τοῦ λοιποῦ . . .

Ὁ Ἐρρίκος ἐποιήσατο σκοπίμως διακοπήν.

Ἐν τῇ ἐπικρατούσῃ βαθείᾳ σιγῇ, θὰ ἠκούετο ἡ πτῆσις μυίας.

Ὁ Ἐρρίκος ἐξηκολούθησε·

— Καὶ διακηρύττω, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς θέλει καλεῖσθαι Ἐρρίκος δὲ Βαλοῦ, βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Πολωνίας.

Ὁ Ἐρρίκος, προσφέρων ταύτας τὰς λέξεις, εἶχεν ὑψώσει ἐπιδεικτικῶς τὴν φωνήν, εἰς ἐνδειξιν θριαμβοῦ καὶ ὅπως ἐξάψῃ τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν ἐτοίμων νὰ ζεσπᾶσσι φίλων του, κατασυντριψῆ δὲ συγχρόνως τοὺς ἐνωτικούς, τῶν ὁποίων οἱ ὑπόκωφοι ψιθυρισμοὶ ἀπεκάλυπτον τὴν δυσαρρέσκειαν, τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν φόβον αὐτῶν.

Ὁ δούξ Γκίζης εἶχε καταπλαγῆ· σταγόνες ἰδρώτος κατῆρχοντο τοῦ μετώπου του· ἀντήλλαξε βλέμμα μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, οἵτινες ἴσταντο ἑκατέρωθεν αὐτοῦ ἐν μέσῳ ὀμίλων ἀρχηγῶν.

Ὁ Μονσορώ, ἔτι μᾶλλον ἐκπληττόμενος ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, ἤρχιζε νὰ καθησυχάζῃ, ἐνθυμούμενος τοὺς λόγους τοῦ Ἐρρίκου Γ'.

Τῷ ὄντι, ὁ δούξ ἠδύνατο νὰ ἐγένετο ἀφαντος, χωρὶς ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ καρδινάλιος ἐγκατέλιπεν ἡσύχως τὴν θέσιν του καὶ διωλίσθησε μέχρι τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Φραγίσκε, εἶπεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ, ἴσως πλανῶμαι, ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι δὲν εἴμεθα ἐνταῦθα ἀσφαλεῖς. Ἄς σπεύσωμεν ν' ἀποχαιρετίσωμεν τὸν βασιλέα, διότι ὁ ὄχλος εἰνὶ ἀστατος, ἐπομένως ὁ ὑπ' αὐτοῦ χθὲς ἀπεθανόμενος βασιλεὺς θὰ μεταβληθῆ εἰς εἰδωλὸν τοῦ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Μεγιέν, ἄς ἀπέλθωμεν. Περιμένετε ἐδῶ, ἀδελφοί μου, ἐγὼ δὲ πορεύομαι νὰ προετοιμάσω τὴν ὑποχώρησιν.

— Ὑπάγετε.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ βασιλεὺς εἶχεν ὑπογράψῃ τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπαρχουσάν πρᾶξιν, συντεταγμένην ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μορβιλλιέ, τοῦ μόνου προσώπου, τὸ ὁποῖον ἡ βασιλομήτωρ εἶχε καταστήσει κοινανὸν τοῦ μυστικοῦ· εἶτα δὲ μὲ τὸ εἰρωνικὸν ὕφος, τὸ ὁποῖον, ἐν τῇ εὐθέτῳ στιγμῇ, ἐγένωσκε νὰ λαμβάνῃ, καὶ μὲ ἔρρινον φωνήν, εἶπε τῷ κυρίῳ δὲ Γκίζην :

— Ὑπογράψατε, λοιπόν, ἐξαδέλφῃ μου.

Τῷ παρέδωκε δὲ τὴν γραφίδα καὶ τῷ ὑπέδειξε, διὰ τοῦ δακτύλου, τὴν θέσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔδει νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφὴν του, προσθεῖς :

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ὑπογραφὴν μου.

Ἐπειτα, δώσατε τὴν γραφίδα εἰς τὸν κύριον καρδινάλιον καὶ εἰς τὸν κύριον δοῦκα δὲ Μεγιέν.

Ἄλλ' οὗτος μὲν εἶχεν ἤδη κατέλθει τὴν κλίμακα, ὁ δὲ καρδινάλιος εὐρίσκετο εἰς τὸ ἕτερον δωμάτιον, ἐπομένως ὁ βασιλεὺς, παρατηρήσας τὴν ἀπουσίαν των, εἶπε :

— Τότε, δώσατέ την εἰς τὸν κύριον ἀρχικυνηγόν.

Ὁ δούξ ὑπέγραψεν, ἔδωκε τὴν γραφίδα πρὸς τὸν ἀρχικυνηγόν καὶ ἐκινήθη ν' ἀπέλθῃ.

— Περιμένετε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ἐνῶ δ' ὁ Κουέλος ἀνελάμβανε, μὲ εἰρωνικὸν ὕφος, τὴν γραφίδα ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ καὶ οὐχὶ μόνον πάντες οἱ παρόντες εὐπατριδαί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν συντεχνιῶν ἠτοιμάζοντο νὰ προσυπογράψωσιν ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ φύλλου τῆς πράξεως καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων φύλλων χάρτου, τὰ ὁποῖα ἐμελλον νὰ προσκοτηθῶσιν εἰς τὰ διάφορα κατὰστικα, ἐπὶ τῶν ὁποίων, τὴν προτεταίαν, ἕκαστος, μικρὸς ἢ μέγας, εὐγενῆς ἢ μὴ, εἶχε δυννηθῆ νὰ ἐπιθέσῃ τὴν ὑπογραφὴν του, ὁ βασιλεὺς ἔλεγε πρὸς τὸν δοῦκα δὲ Γκίζην :

— Ἐξαδέλφῃ μου, νομίζω, ὅτι ἡ ὑμετέρα γνώμη ἦτο νὰ σχηματίσωμεν, διὰ τῶν δυνάμεων τῆς Ἐνώσεως, καλὸν στρατὸν πρὸς φρούρησιν τῆς ἡμετέρας πρωτευούσης. Ὁ στρατός, λοιπόν, κατηρτίσθη καὶ μάλιστα προσηκόντως, ἀφοῦ φυσικὸς στρατηγὸς τῶν Παρισίων εἶναι ὁ βασιλεὺς.

— Βεβαίως, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ δούξ, χωρὶς οὐδ' αὐτὸς νὰ ἤξεύρῃ τί ἔλεγε.

— Πλὴν δὲν λησμονῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι ὀφείλω νὰ διοικῶ καὶ ἕτε-

ρον στρατὸν, ὅτι δ' ἡ διοίκησις αὐτοῦ προσήκει εἰς τὸν πρῶτον πολέμαρχον τοῦ βασιλείου. Ἐνῶ ἐγὼ, λοιπόν, θέλω διοικεῖν τὴν Ἐνωσιν, ὑμεῖς, ἐξαδέλφῃ μου, ὑπάγετε νὰ διοικεῖτε τὸ στρατεύμα.

— Καὶ πάτε ὀφείλω ν' ἀναχωρήσω ; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Παρευθὺς, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς.

— Ἐρρίκε, Ἐρρίκε ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, τὸν ὁποῖον ἡ ἐθιμοτυπία ἠμπαδίσε νὰ διακόψῃ τὸν βασιλέα, ἐνῶ ἀπήγγελλε τὸν λόγον του, ὅπερ ὅμως ἐπεθύμει νὰ πράξῃ.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως δὲν τον ἤκουσεν ἢ δὲν τον ἐνόησεν, ἐπομένως ὁ Σχικῶ προῦχώρησεν εὐσεβᾶτως, κρατῶν ὑπερμεγέθη γραφίδα, καὶ ἐπλησίασε τὸν βασιλέα.

— Ἐλπίζω, ὅτι θὰ σιωπήσῃς, ἀνόητε, τῷ εἶπε λίαν χαμηλοφώνως.

Ἦτο ὅμως πολὺ ἀργά.

Ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἤδη ἀναγγεῖλει τῷ δουκὶ τὸν διορισμόν του καὶ τῷ ἐνεχειρίζε τὸ ἐκ τῶν προτέρων ὑπογεγραμμένον δίπλωμά του, παρὰ τὰ νεύματα καὶ τοὺς μορφοσμούς τοῦ Γασκόνου.

Ὁ δούξ Γκίζης ἔλαβε τὸ δίπλωμα καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ καρδινάλιος περιέμενεν αὐτὸν εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ ὁ δούξ δὲ Μεγιέν περιέμενεν ἀμφοτέρους πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ Λούβρου.

Ἴππευσαν, λοιπόν, μετὰ δέκα δὲ λεπτὰ τῆς ὥρας, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ εἶχον ἐξέλθει τῶν Παρισίων.

Οἱ λοιποὶ συγκεκλημένοι ἀπῆλθον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐνῶ ἄλλοι μὲν ἀνερώνουν ζήτην ὁ βασιλεὺς, ἄλλοι δὲ ζήτην ἢ Ἐρωσιν.

— Τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος γελῶν, ἔλυσαν ἐν μέγα πρόβλημα.

— ὦ ! μάλιστα, ἐψιθύρισεν ὁ Σχικῶ, εἶσαι μέγας μαθηματικός.

— Ἀναμφιβόλως ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, διότι, ἀναγκάσας ὅλους αὐτοὺς τοὺς φαύλους ν' ἀναφωνῶσι δύο ἀντιθέτους φράσεις, ἐπέτυχον ν' ἀναφωνῶσι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

— Sta bene ! εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ τῷ Ἐρρίκῳ, θλιψκσα αὐτοῦ τὴν χεῖρα.

— Πίστευσέ το καὶ πῖε γάλα, εἶπεν ὁ Γασκόνης· μαινεται, διότι οἱ Γκίζαι τῆς συνετριβήσαν σχεδόν.

— ὦ ! Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατε, ἀνέκραζον οἱ ἐννοούμενοι, πλησιάζαντες θορυβωδῶς τὸν βασιλέα, ὁποῖαν ἐξαιρετὸν ἰδέαν συνελάβετε !

— Νομίζουν, ὅτι θὰ τοὺς βρέξῃ χρέματα ὡς τὸ μάννα, ἐψιθύρισεν ὁ Σχικῶ εἰς τὸ ἕτερον οὖς τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἐρρίκος ἤχη ἐν θριαμβῷ εἰς τὰ δώματά του, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς συνοδείας, ὁ Σχικῶ κατεδίωκε τὸν κύριόν του, διὰ μεμψιμοιριῶν.

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Σχικῶ τοῦ νὰ ὑπομνήσκῃ τῷ ἡμιθέῳ τῆς ἡμέρας, ὅτι ἦτο ἀνθρωπος, προῦξένησεν ἐντύπωσιν τῷ βασιλεῖ, ὥστε ἀπέλυσε πάντας τοὺς λοιποὺς καὶ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Σχικῶ.

— Ἄ ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, στραφεὶς πρὸς τὸν Γασκόνον, ἤξεύρετε, ὅτι δὲν εἴσθε ποτὲ ν' ἠγαρισθημένοι, κύρ Σχικῶ, καὶ ὅτι

αὐτὴ ἡ διάθεσίς σας εἶναι ὀχληρά! Τὴν διάβολον! δὲν σας ζητῶ νὰ με κολακεύετε, ἀλλὰ νὰ δεῖξετε ὀρθὴν κρίσιν.

— Ἐχεις δίκαιον, Ἐρρίκε, διότι αὐτῆς ἔχεις μεγίστην ἀνάγκην.

— Συμφώνησον τοῦλάχιστον, ὅτι τὸ παιγνίδιον ἐπαίχθη καλῶς.

— Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θέλω νὰ συμφωνήσω.

— Ἄ! εἰσαι ζηλότυπος, κύριε βασιλεῦ τῆς Γαλλίας.

— Ἐγώ, Θεὸς φυλάξοι. Θὰ ἐξέλεγον καλλίτερα ἀντικείμενα ζηλοτυπίας.

— Κύριε ἐπικριτὰ! . . .

— ὦ! ὅποια θηριώδης φιλοτιμία!

— Ἄς ἴδωμεν! εἶμαι ἢ ὄχι βασιλεὺς τῆς Ἐνώσεως;

— Βεβαίως καὶ ἀναμφισβητήτως. Ἄλλὰ . . .

— Τί ἀλλά;

— Ἀλλὰ δὲν εἰσαι πλέον βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

— Καὶ τίς, λοιπόν, εἶναι βασιλεὺς τῆς Γαλλίας;

— Ὅλος ὁ κόσμος, ἐκτὸς σου, Ἐρρίκε κατὰ πρῶτον, ὁ ἀδελφός σου.

— Ὁ ἀδελφός μου;

— Διάβολε! ὁ κύριος δ' Ἀνζιού.

— Τὸν ὅποιον κρατῶ αἰχμάλωτον;

— Ναί, ὅστις, καίτοι αἰχμάλωτος, εἶναι ὅμως κεχρισμένος, ἐνῶ σὺ δὲν εἰσαι.

— Ὑπὸ τίνος ἐχρίσθη;

— Ὑπὸ τοῦ καρδινάλιου δὲ Γκιζην τῆ ἀληθείας, Ἐρρίκε, πὲ συμβουλεύω νὰ μὴ κάμῃς πλέον λόγον περὶ τῆς ἀστυνομίας σου· χρίουσιν ἕνα βασιλεῖα ἐντὸς τῶν Παρισίων, ἐνώπιον τριάκοντα τριῶν προσώπων, ἐν μέσῃ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Γενοβέφας καὶ σὺ δὲν το ἤξεύρεις.

— Οὐαί! καὶ το ἤξεύρεις σὺ;

— Βεβαίως τὸ ἤξεύρω.

— Καὶ πῶς δύνασαι νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἐγὼ ἀγνοῶ;

— Ἄ! διότι διαχειρίζεται τὰ τῆς ἀστυνομίας σου ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ, ἐνῶ ἐγὼ διαχειρίζομαι αὐτοπροσώπως τὰ τῆς ἐδικῆς μου ἀστυνομίας.

Ὁ βασιλεὺς συνωφρῶθη.

— Ἐχομεν, λοιπόν, βασιλεῖα τῆς Γαλλίας, χωρὶς νὰ υπολογίσωμεν τὸν Ἐρρίκον δὲ Βαλοῶ, ἔχομεν βασιλεῖα τῆς Γαλλίας τὸν Φραγκίσκον δ' Ἀνζιού καὶ ἀκόμη, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὡς ἀνερευνῶν εἰς τὴν μνήμην του, καὶ ἀκόμη τὸν δούκα δὲ Γκιζην.

— Τὸν δούκα δὲ Γκιζην;

— Τὸν δούκα δὲ Γκιζην, Ἐρρίκον δὲ Γκιζην, Ἐρρίκον τὸν Σημειωμένον. Λοιπόν, ἐπαναλαμβάνω: Ἐχομεν καὶ τὸν δούκα δὲ Γκιζην.

— Ὁρατὸν βασιλεῖα, τῆ ἀληθείας, τὸν ποῖον ἐξορίζω καὶ ἀποστέλλω εἰς τὸ στρατεύμα.

— Καλὰ! ὡς ἐὰν δὲν εἶχον ἐξορίσει σὲ εἰς τὴν Πολωνίαν· ὡς ἐὰν δὲν κείται πλησιέστερον εἰς τὸ Λούβρον ἢ Σιαριτὲ ἢ εἰς τοὺς Παρισίους ἢ Κρακοβία! Ἄ! εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐξαποστέλλεις αὐτὸν εἰς τὸ στρατεύμα, ἐνταῦθα δ' ἔγκειται ἡ ἀξία τῆς πράξεώς σου· δηλὰ δὴ θέτεις ὑπὸ τὰς δια-

ταγὰς του τριάκοντα χιλιάδας στρατοῦ· καὶ τίνος στρατοῦ! πραγματικοῦ. . . οὐχὶ ὡς τὸν στρατὸν σου τῆς Ἐνώσεως. . .

Ὅχι. . . ὄχι. . . στρατὸς ἐκ πολιτῶν ἀρμόζει εἰς τὸν Ἐρρίκον δὲ Βαλοῶ, βασιλεῖα τῶν εὐνοουμένων· ἀλλ' εἰς τὸν Ἐρρίκον δὲ Γκιζην ἀρμόζει στρατὸς ἐκ στρατιωτῶν καὶ τίνων στρατιωτῶν! ἐκκληραγωγημένων, ἐμπειροπολέμων, μαυρισμένων ὑπὸ τοῦ καπνοῦ τῆς πυρίτιδος, ἰκανῶν νὰ καταφάγωσιν εἰκοσι στρατοὺς τῆς Ἐνώσεως, ὥστε, ἐὰν ὁ Ἐρρίκος δὲ Γκιζης, ὢν βασιλεὺς πράγματι, καταλαμβάνετο ὑπὸ τῆς ἰδιοτροπίας νὰ γίνῃ καὶ ὀνόματι τοιούτος, θὰ ἤρκει νὰ στρέψῃ τὰς σάλπιγγας πρὸς τὴν πρωτεύουσαν καὶ νὰ εἴπῃ: «Ἐμπρός! ἄς καταπιῶμεν τοὺς Παρισίους μετὰ τοῦ Ἐρρίκου δὲ Βαλοῶ καὶ τοῦ Λούβρου». Θὰ το ἐπραττον δ' οἱ ἀνόητοι, διότι τοὺς γνωρίζω.

— Ἐν τι μόνον λησμονεῖτε εἰς τὸν συλλογισμὸν σας, περίφημε πολιτικέ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἄ! δυνατόν, ἰδίως δ' ἐὰν λησμονῶ τέταρτον βασιλεῖα.

— Ὅχι! λησμονεῖτε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μετ' ἄκρας περιφρονήσεως, ὅτι, ὅπως σκεφθῆ τις νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς Γαλλίας, ὅταν εἰς Βαλοῶ φέρῃ τὸ στέμμα, πρέπει νὰ στραφῇ ὀπίσω καὶ ν' ἀριθμῆσῃ τοὺς προγόνους του. Νὰ συλλαβῇ τοιαύτην ἰδέαν ὁ κύριος δ' Ἀνζιού, ἔστω· εἶναι τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἀμφότεροι δ' ἔχομεν τοὺς αὐτοὺς προγόνους, ἐπομένως δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ ἡμῶν πάλη, διότι μόνον ζήτημα πρωτοτοκίων πρόκειται. Ἄλλ' ὁ κύριος δὲ Γκιζης. . . ὑπάγετε, κύρ Σχικῶ, ὑπάγετε νὰ μελετήσητε τὸ γενεαλογικὸν δένδρον καὶ εἶπατε ἡμῖν, ἐὰν τὰ κρίνα τῆς Γαλλίας δὲν ἦναι ἐκ καλλιτέρου οἴκου ἢ οἱ κόσσυφοι τῆς Λορραίνης.

— Ἄ! Ἄ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι πλάνη, Ἐρρίκε.

— Πῶς, ποῦ ἔγκειται ἡ πλάνη;

— Ἀναμφισβότως ὑπάρχει πλάνη, διότι ὁ κύριος δὲ Γκιζης εἶναι ἐκ καλλιτέρου ἢ ὅσον νομίζεις οἴκου

— Ἐκ καλλιτέρου οἴκου ἐμοῦ; ἴσως, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, μειδιῶν.

— Δὲν ὑπάρχει ἴσως, μικρὲ μου Ἐρρίκεττε.

— Εἶσθε τρελλός, κύριε Σχικῶ.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος μου.

— Λέγω ὅμως πραγματικῶς τρελλός, τρελλός διὰ δέξιμον. Ὑπάγετε νὰ μάθητε ν' ἀναγινώσκητε, φίλε μου.

— Λοιπόν, Ἐρρίκε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀφοῦ σὺ ἤξεύρεις ν' ἀναγινώσκῃς καὶ δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ σχολεῖον, ὡς ἐγώ, ἀνάγνωσον ταῦτο ὀλίγον.

Ὁ Σχικῶ ἐξήγαγε τοῦ κόλπου του τὴν περγαμηνήν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Νικόλαος Δαυῖδ εἶχε καταγράψῃ τὴν γνωστὴν ἡμῖν γενεαλογίαν, αὐτὴν ἐκείνην, ἣτις εἶχεν ἐπιστραφῆ ἐξ Ἀθινῶν, ἔγκερκρμένη ὑπὸ τοῦ πάπα, καὶ ἣτις ἀνεβίβαζε τὴν καταγωγὴν τοῦ Ἐρρίκου δὲ Γκιζην εἰς τὸν Κάρολον Μάγνον.

Ὁ Ἐρρίκος, ρίψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς

περγαμηνῆς καὶ ἀναγνωρίσας τὴν σφραγίδα τοῦ ἁγίου Πέτρου παρὰ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ πάπα, ὠχρίασε.

— Τί λέγεις τώρα, Ἐρρίκε; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ· τὰ κρίνα εἶναι ὀλίγον ἀπομεικρυσμένα, αἱ; Οἱ κόσσυφοι μοὶ φαίνονται ὡς θέλοντες νὰ πεταξῶσιν εἰς ἴσον ὕψος μετὰ τὸν ἀστὸν τοῦ Καίσαρος· πρόσεξον, τέκνον μου!

— Ἀλλὰ τίνοι τρόπῳ ἐφωδιάσθης με ταύτην τὴν γενεαλογίαν;

— Ἐγώ, μήπως ἀσχολοῦμαι εἰς τοιαῦτα πράγματα; ἦλθε καὶ μ' εὔρε μόνη της.

— Ἀλλὰ ποῦ ὑπῆρχε πρὶν ἢ ἔλθῃ εἰς χεῖράς σου;

— Ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον ἐνός δικηγόρου.

— Καὶ πῶς ἐκκλείτο ὁ δικηγόρος;

— Κύρ Νικόλαος Δαυῖδ.

— Ποῦ ἦτο;

— Εἰς Λυών.

— Καὶ τίς μετέβη εἰς Λυών, ὅπως λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ δικηγόρου;

— Εἰς τῶν καλῶν φίλων μου.

— Τί ἔργον ἔχει αὐτὸς ὁ φίλος;

— Κηρύττει τὸν θεῖον λόγον.

— Εἶναι, λοιπόν, μοναχός;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Γορανφλότος.

— Πῶς! ἀνεφώνησεν ὁ Ἐρρίκος, ὁ μισητὸς ἐνωτικὸς, ὅστις ἐξεφώνησε τὸν ἀναρχικὸν λόγον εἰς τὴν ἁγίαν Γενοβέφαν καὶ ὅστις, γθές, μ' ἐξύβριζεν εἰς τὰς ὀδοὺς τῶν Παρισίων;

— Ἐνθυμεῖσαι τὴν ἱστορίαν τοῦ Βρούτου, ὅστις ὑπεκρίνετο τὸν τρελλόν;

— Εἶναι, λοιπόν, ἐμβριθῆς πολιτικὸς ὁ φίλος σου.

— Ἡκούσατε νὰ ὀμιλῶσι περὶ τοῦ Μακιαβέλλη, γραμματέως τῆς δημοκρατίας τῆς Φλωρεντίας; Ἡ μάμμη σας εἶναι μαθήτρια του.

— Ὑπεξήγαγε, λοιπόν, τοῦτο τὸ ἔγγραφο παρὰ τοῦ δικηγόρου;

— Ἄ! μάλιστα· τὸ ἔλαβε διὰ τῆς βίας.

— Ἀπὸ τὸν ξιφομάχον Νικόλαον Δαυῖδ;

— Ἀπὸ τὸν ξιφομάχον Νικόλαον Δαυῖδ.

— Εἶναι, λοιπόν, ἀνδρείος ὁ μοναχός σου;

— ὦς ὁ Βαυῆρδος.

— Καὶ μετὰ τὴν ἀρίστην ταύτην πρᾶξιν, δὲν ἐνεφανίσθη εἰσέτι ἐνώπιόν μου, ὅπως ἀμειφθῇ;

— Ἐπέστρεψε ταπεινοφρόνως εἰς τὸ μοναστήριόν του, μόνον δὲ ζητεῖ νὰ λησμονηθῇ, ὅτι ἐξῆλθεν αὐτοῦ.

— Εἶναι μετριόφρων;

— ὦς ὁ ἅγιος Κρεπίνος.

— Σχικῶ, ἔχεις τὸν λόγον μου ὡς εὐπατρίδου, ὅτι ὁ μοναχός σου θὰ λάβει τὴν πρώτην κενὴν ἡγουμενίαν.

— Εὐχαριστῶ δι' αὐτόν, Ἐρρίκε.

— Εἶτα δ' εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Ἴδού τον μεταξύ τοῦ Μεγῆν καὶ τοῦ Βαλοῶ, μεταξύ ἀγχόνης καὶ ἡγουμενίας· θὰ κρεμασθῇ ἢ θὰ γίνῃ ἡγούμενος;

θά είναι πολὺ ἀγγίλους ὅστις δυνήθη νὰ μαντεύσῃ. Ἐὰν ὅμως ἀκόμη κοιμᾶται, θὰ βλέπει παραδοξὰ δνεира.

ΜΖ

Ἔτεοκλῆς καὶ Πολυνέκης

Ἡ ἡμέρα τῆς Ἐνώσεως ἔληξεν θορυβῶδης, ὡς ἤρξατο.

Οἱ φίλοι τοῦ βασιλέως ἔχαιρον, οἱ δὲ ἱεροκήρυκες τῆς Ἐνώσεως ἠτοιμάζοντο νὰ κανονίσωσιν ἄγιον τὸν ἀδελφὸν Ἐρρίκον καὶ συνδιελέγοντο, ὡς ἄλλοτε περὶ τοῦ ἀγίου Μαυρικίου, περὶ τῶν πολεμικῶν ἔργων τοῦ Βαλοᾶ, τοῦ ὁποίου ἡ νεανικὴ ἠλικία ὑπῆρξε τόσον διάσημος.

Οἱ εὐνοούμενοι ἔλεγον: ἐπὶ τέλους, ὁ λέων ἀρυνπίσθη.

Οἱ δ' ἐνωτικοί: τέλος πάντων, ἡ ἀλώπηξ ἐνόησε τῆς παγίδα.

Ἐνεκα τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους, τῆς φιλοτιμίας, οἱ Γάλλοι δὲν ἀγαπῶσι τοὺς μικρὰς διανοίξας ἀρχηγούς, ἐπομένως αὐτοὶ οἱ συνωμοταὶ ἔχαιρον, ὅτι ἐπαίχθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

Ἀληθεύει ὅμως, ὅτι οἱ σημαντικώτεροι αὐτῶν εἶχον ἀσφαλίσθῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Οἱ τρεῖς λορραῖνοὶ πρίγκηπες εἶχον ἀπέλθει κατεσκευασμένως τῶν Παρισίων, ὁ δὲ κύριος αὐτῶν πρῶκτωρ Μονσορὼ ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Λούδρου, ὅπως προετοιμάσῃ τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς του, σκοπῶν νὰ φθάσῃ τὸν δουκὰ δ' Ἀνζιού, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὑπερέβαινε τὴν φλιάν τῆς ἐξόδου, ἐπλησίασεν αὐτὸν ὁ Σχικῶ.

— Ποῦ ὑπάγετε τόσον κατεπειγόντως, κύριε ἀρχικυνηγέ; ἠρώτησε.

— Παρὰ τῆ Αὐτοῦ Ὑψηλότητι, ἀπήντησε λακωνικῶς ὁ κόμης.

— Παρὰ τῆ Αὐτοῦ Ὑψηλότητι;

— Ναι, ἀνησυχῶ διὰ τὸν ἐξοχώτατον. Καθ' ἣν ἐποχὴν ζῶμεν, οἱ πρίγκηπες δὲν δύνανται νὰ περιηγῶνται, ἀνευ καλῆς ἀκολουθίας.

— Ὡ! ὁ ὑμέτερος πρίγκηψ εἶναι ἀνδρεῖος μέχρι θρασυτήτος.

Ὁ ἀρχικυνηγός ἠτένισε τὸν Γασκόνον.

— Ὅπως δῆποτε, εἶπεν αὐτῷ ὁ Σχικῶ, ἐὰν ὑμεῖς ἀνησυχεῖτε, ἐγὼ ἀνησυχῶ πλεῖστον ὑμῶν.

— Διὰ ποῖον;

— Πάντοτε διὰ τὴν αὐτὴν ὑψηλότητα.

— Διατί;

— Ἀγνοεῖτε τί λέγεται;

— Δὲν λέγουσιν, ὅτι ἀνεχώρησεν; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Λέγεται, ὅτι ἀπέθανεν, εἶπε λίαν χαμηλοφῶνως ὁ Γασκόνος εἰς τὸ οὖς τοῦ κόμητος.

— Μπᾶ! ἀνεφώνησεν ὁ Μονσορὼ μετ' ἐκπλήξεως οὐχὶ ἀμιγῶς χαρᾶς· ἐλέγετε, ὅτι ἐταξείδευε.

— Μὲ εἶχον πείσει περὶ τούτου. Εἶμαι τόσον εὐπιστος, ὥστε πιστεύω ἀνεπιφυλάκτως ὅλα τὰ ψευδολογήματα· τῶρα ὅμως ἔχω λόγους νὰ πιστεύω, ὅτι, ἐὰν ὁ ἀτυχῆς πρίγκηψ εὐρίσκειται καθ' ὁδόν, βεβαίως διευθύνεται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Εἶπατέ μοι, τίς σᾶς ἐνέπνευσε τὰς πενθίμους αὐτὰς ιδέας;

— Δὲν εἰσῆλθε χθὲς εἰς τὸ Λούδρον;

— Ἀναμφιβόλως, ἀποῦ συνεισῆλθον μετ' αὐτοῦ.

— Λοιπὸν, δὲν ἐθεάθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Τοῦ Λούδρου;

— Ὁχι, δὲν ἐξῆλθεν.

— Ἄλλ' ὁ Αὐρίλυ;

— Ἐγένετο ἄφαντος!

— Καὶ οἱ ἄνθρωποι του.

— Ἄφαντοι! ἄφαντοι! ἄφαντοι!

— Εἶναι ἀστείότης, κύριε Σχικῶ; εἶπεν ὁ ἀρχηγός.

— Ἐρωτήσατε.

— Τίνα;

— Τὸν βασιλέα.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν ἐρωτᾶται.

— Μπᾶ! ἀρκεῖ νὰ εὑρεθῇ ὁ τρόπος.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ κόμης, δὲν δύναμαι νὰ μείνω εἰς τοιαύτην ἀμφιβολίαν.

Ἐγκυαλιπῶν δὲν τὸν Σχικῶ ἢ μᾶλλον ἠγούμενος αὐτοῦ, διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ βασιλέως.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχεν ἐξέλθει.

— Ποῦ ὑπῆγεν ὁ βασιλεύς; ἠρώτησεν ὁ ἀρχικυνηγός· ὀφείλω νὰ πληροφορηθῶ αὐτὸν διὰ τινὰς δοθείσας μοι διαταγὰς.

— Παρὰ τῷ δουκὶ δ' Ἀνζιού, ἀπήντησεν ὁ ἐρωτώμενος.

— Παρὰ τῷ δουκὶ δ' Ἀνζιού! εἶπεν ὁ κόμης πρὸς τὸν Σχικῶ· λοιπὸν, ὁ πρίγκηψ δὲν ἀπέθανεν;

— Αἶ! εἶπεν ὁ Γασκόνος, φρονῶ, ὅτι δὲν ἀξίζει περισσότερον νεκρῷ.

Αἱ ιδέαι τοῦ ἀρχικυνηγοῦ συνεχύσθησαν καθ' ὀλοκληρίαν· ἐβεβαιοῦτο, ὅτι ὁ δουξ δ' Ἀνζιού δὲν εἶχεν ἐξέλθει τοῦ Λούδρου, ἀλλ' ὁ Μονσορὼ ἠγνοεῖ τὰ πραγματικὰ αἰτία τῆς ἀπουσίας τοῦ δουκός, ἢ δ' ἀπουσία του ἐξέπλητεν αὐτὸν ὑπερμέτρως, ἐν τοιαύτῃ ἀποφασιστικῇ στιγμῇ.

Ὁ βασιλεύς, τῷ ὄντι, εἶχε μεταβῆ παρὰ τῷ δουκὶ δ' Ἀνζιού, ἀλλ' ὁ ἀρχικυνηγός, μὴ δυνάμενος νὰ εἰσδύσῃ μέχρις αὐτοῦ, παρὰ τὴν διακτῆ ἐπιθυμίαν του, ἠναγκάσθη νὰ περιμεινῇ εἰδήσεις εἰς τὸν διάδρομον.

Ἐπεται συνέχεια.

Διηλ.

Ἡ ΑΡΚΤΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ

SOLLOHOUB

Α'

Ἡ γνωριμία.

Ἡ ἐροτῆ τοῦ Πέτερωφ εἶνε μία ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ ρωσικοῦ ἔθνους. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν πάντες εὐθυμοῦσι καὶ συναγαλλονται, δύο κυριαὶ κατήρχοντο βραδέως τὴν μαρμαρινὴν κλίμακα τῆς πηγῆς τοῦ Σαμφῶν. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν, εὐσαρκος καὶ σοβρᾶ, ἐφαίνετο ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς ὅτι ἦτο παιδαγωγός· ἡ δὲ ἄλλη, ὑψηλὴ καὶ χαρίεσσα νέα, ἦτο ἡ μαθήτρια αὐτῆς, ἐκ δὲ τοῦ βυδίου

σματος αὐτῆς καὶ τῶν τρόπων τῆς εὐκόλου ἐδύνκτο τις νὰ εικάσῃ ὅτι ἦτο εἰς ἄκρον ζωνρὰ καὶ φιλάρεσκος· πάντες δὲ οἱ διαβάται, καὶ ἰδίως οἱ νέοι, παρετήρουν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ εὐχαριστήσεως.

Ἡ νέα αὕτη ἦτο ἀληθῶς θελκτικωτάτη ὑπὸ τὸν ψιθίνον καὶ κομψότατον πῖλόν τῆς ἔλαμπον δύο μεγάλοι παμμέλανες ὀφθαλμοί, αἴτινες, ἐπισκιαζόμενοι ὑπὸ τῶν μακρῶν καὶ πυκνοτάτων βλεφαρίδων τῆς, καθίστων αὐτὴν μαγευτικὴν, ἐνῶ τὸ ἐπὶ τῶν ροδοχρῶν χειλέων τῆς πλανώμενον μειδίαμα ἐμαρτύρει τὸ ἀστατον τοῦ χαρακτῆρός τῆς. Τρεῖς ἀξιωματικοὶ καὶ κομψοὶ τις νέος συνώδευον τὰς δύο ταύτας κυρίας· οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ ἦσαν ὁ σημαιοφόρος Ἀλέξανδρος Κλιστίνος, ὁ ὑπολοχαγός Σέργιος Σφορίνος καὶ ὁ ταγματάρχης Ἀδὰμ Σχονιμπούχ· ὁ δὲ ἀστὸς ἦτο ὁ πρίγκηψ Μουραμπατώφ, ὅστις, καίτοι νέος, εἶχε περιηγηθῆ πλεῖστα μέρη τοῦ κόσμου.

Ἡ συνομιλία τῶν, ὡς εἰκός, περιστροφῆ ἐπὶ τῶν τῆς ἡμέρας.

— Τί ὠρχίος καιρός; εἶπεν Σχονιμπούχ.

— Ὁραιοτάτος! προσέθηκεν ὁ Σφορίνος.

— Ἡ ἡμέρα αὕτη, εἶπε στεναζὼν ὁ πρίγκηψ Μουραμπατώφ, μοὶ ἀναμιμνήσκει τὰς ὠραίας ἡμέρας τῆς Ἰταλίας. Ἄλλ' ὅποια διαφορά! Φαντάσθητε, πριγκίπισσα, ὅτι ἐκεῖ ὁ ἀήρ εἶνε τοσοῦτον μυροβόλος, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἔχει μεθ' ἐκτουτο παντὸς εἶδους ἀνθη.

— Ἀπίστευτον, ὑπέλαθε μειδιώσα ἢ πριγκίπισσα.

— Καὶ ὅμως σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα ἐν Ἰταλίᾳ, βλέπει ὠραιοτάτα καὶ καρποφόρα δένδρα καὶ πλῆθος εὐόσμων ἀνθῶν, ἐνῶ ἐνταῦθα δὲν βλέπει τις ἄλλο ἢ ἐλάτους καὶ σημύδας.

Ὁ πρίγκηψ ἐσιώπησε μελγχολικῶς, ἐνῶ ὁ Ἀδὰμ Σχονιμπούχ, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἐξηκολούθησε τὴν συνομιλίαν του:

— Τί ὠραία ἐροτῆ!

— Λαμπροτάτη! ὑπέλαθεν ὁ Σφορίνος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸ πλῆθος συνωστίζετο ἀθρόον, ὁ δὲ Κλιστίνος ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς φίλους του, ὅτε βιαία τις ὤθησιν τὸν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ.

— Ἐ! λοιπὸν τυφλὸς εἶσαι; τῷ εἶπεν ὀργίλως γράϊά τις κυρία, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπωθήσει βιαίως.

Ἡ πριγκίπισσα ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς. Ἄλλὰ τὸ μειδίαμά τῆς ἐκεῖνο ἐνέφρινεν ἀληθῆ οἰκτον, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι νέοι εἶχον ἐν τῇ καρδίᾳ ἀληθῆς ἠφροσύνην, ὅπερ κατέρωθεν αὐτοῦς, ἰδίως δὲ ὁ πρίγκηψ Μουραμπατώφ ἐφαίνετο ὅτι ἤσθανετο ἀληθῆ ἔρωτα δι' αὐτὴν.

Ἐν τούτοις ἡ νύξ ἐπήρχετο βραδέως.

Οὕτω δὲ συνομιλοῦντες, ἐφθασαν μέχρι τῆς παραλίας, πλησίον τοῦ παλατίου τοῦ Πετρόφσκ.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρός καὶ γαλήνιος· αἱ δὲ ἀργυρόχροι ἀκτῖνες τῆς ὠχρᾶς σε-

λήνης ἀντηνάκλων ἐπὶ τῆς ἀκινήτου καὶ γαληνιαίας θαλάσσης καὶ ἀπετέλουν γραφικώτατον θέαμα

Ἄφνης οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ ἐσταμάτησαν παρατηροῦντες ἀντικείμενόν τι, ἐνῶ ὁ πριγκίπισ Μουραμπατώφ συνδιελέγετο μὲν μετὰ τῆς πριγκίπισσης, ἀλλ' αὕτη οὐδὲ κἄν προσεῖχεν εἰς αὐτόν, ἔχουσα τὸ βλέμμα προσηλωμένον πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης.

Τί ἄρα γε ἦτο;

Εἰς τὴν ὄχθην ἀκριβῶς τῆς θαλάσσης, ἀνθρωπός τις ὑψηλός, τὰς χεῖρας ἔχων ἐπὶ τοῦ στήθους του, μὲ πλατύγυρον πῖλον, καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ φέρων μακρὸν μανδύαν, περικαλύπτοντα ὅλον αὐτὸ τὸ σῶμα, ἐφαίνετο ἰσταμένως ὄρθιος καὶ παραδεδομένος εἰς βαθυτάτους διαλογισμούς.

Μόνος, ἄνευ συνοδίας, καὶ μακρὰν τοῦ κόσμου ἴλου, ἐφαίνετο ξένος εἰς πᾶν τὸ περὶ αὐτὸν συμβαῖνον· ὡς εἰ δ' ἐμίσει καὶ ἐμισεῖτο παρ' ὅλου τοῦ κόσμου, ἀπέφευγεν αὐτὸν μετ' ἀπεχθείας καὶ ἤρκεϊτο εἰς τὸ νὰ θαυμάζη τὴν θάλασσαν καὶ ν' ἀναπνέη τὴν δροσερὰν αὐτῆς αὔραν.

Ἡ πριγκίπισσα παρετήρησε τὸν ἀνθρωπον ἐκεῖνον μετ' ἰδιαζούσης περιεργίας. Τὸ διαμπερὲς αὐτῆς βλέμμα πάραυτα διέκρινε διὰ τοῦ ὠχροῦ τῆς σελήνης φωτὸς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του καὶ ἐπὶ πλεόν ἐνόησεν ὅτι ἦ τε κόμμωσις αὐτοῦ καὶ ἡ ἐνδυμασία ἐν γένει ἦσαν ἀτημέλητοι καὶ παρὰ τοὺς κανόνας τοῦ συρμού. Οὐχ ἦττον δὲν διέλαθεν αὐτὴν ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἦτο κανονικώτατον καὶ πλήρες ἐκφραστικότητος, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ βλέμμα τῆς ἐκπληκτον προσηλώθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀκουσα ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀπερίγραπτον συγκίνησιν.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς νέας καὶ τῆς συνοδίας τῆς προὔξενσεν εἰς τὸν ἀγνωστον ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν. Πάραυτα, συνωφρωθεῖς, ἀπεμακρύνθη ἐκεῖθεν βραδέως, στρεφόμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅπως ρίψη βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τὰ μαγευτικὰ ἐκεῖνα τοπία, ἅτινα μόνος αὐτὸς ἤθελε νὰ θαυμάζη καὶ τὰ ὅποια ζηλοτύπως ἐγκατέλειπεν ἕνεκα τῆς ἐλεύσεως τῶν ξένων.

— Τί περιέργον! ἐρώνησε γελῶν ὁ Σφορίνος.

— Τὸν γνωρίζετε; ἠρώτησε περιέργως ἡ πριγκίπισσα.

— Πῶς δὲν τον γνωρίζω! τρώγομεν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον τὸν ὀνομαζόμενον Ἄρκτον. Εἶνε πολὺ ἰδιότροπος νέος!

Ἡ πριγκίπισσα ἐμειδίασεν.

— Φοβοῦμαι τόσον τὰ θηρία, ὥστε δὲν θέλω νὰ γνωρίσω μίαν ἀρκτον.

— Μόλαταῦτα θά σας κάμω νὰ τον γνωρίσετε. Πιστεύω ὅτι οὐδέποτε θὰ εἰδέτε παρόμοιον θηρίον.

Καί, χωρὶς ν' ἀναμείνη ἀπάντησιν, ὁ Σφορίνος ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἀγνωστον καί, ἀφοῦ συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινὰ λεπτά, ἔσυρεν αὐτὸν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων, ἐνῶ ὁ ἀγνωστος ἐπιμόνως ἀνθίστατο. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ σκηνὴ αὕτη ἐφαίνετο κωμικὴ, ἀλλὰ κατόπι θὰ ἐλάμβανε δρα-

ματικὸν χαρακτῆρα, ἂν δὲν ἐπρόφθανεν ἡ πριγκίπισσα, ἥτις, πλησίασασα πρὸς αὐτοὺς καὶ ρίψασα ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἄρκτου, τῷ εἶπε μειδιῶσα·

— Πιστεύω ὅτι εἰμεθα γείτονες. Διατί δὲν θέλετε νὰ γνωρισθῶμεν!

Ἡ ἐπιμόνος ἀντίστασις ἔπαυσε πλεόν καὶ ἡ Ἄρκτος ἔμεινε ἀκίνητος. Πάραυτα ἐξήγαγε τὸν πῖλόν του καὶ ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ· ἀλλ' αἱ τρέμουσαι χεῖρές του ἀφήκαν νὰ πέσῃ κατὰ γῆς ὁ πῖλός του καί, ἐρυθριῶν, ὡς δεκατετραετῆς μαθητῆς, δὲν ἐδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Πιστεύω, ἐξηκολούθησεν ἡ πριγκίπισσα μετὰ τόνου χλευαστικοῦ, ὅτι ἤδη ἐγνωρίσθημεν πλεόν καὶ ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ φαίνεσθε τόσῳ ὑπερήφανος.

— Ἐγὼ . . . ἐψιθύρισε τρέμων ὁ ἀγνωστος, δὲν εἶμαι ἀνθρωπος τοῦ κόσμου . . . Θά με συγχωρήσετε . . .

Β'

Ἡ πριγκίπισσα.

Ἄλλ' ἡ πριγκίπισσα ἦτο ἤδη μακρὰν αὐτοῦ καὶ ἡ λευκὴ αὐτῆς ἐσθῆς ἐξηφανίσθη πάραυτα ἀπὸ τῶν βλεμμάτων αὐτοῦ.

Ἡ πριγκίπισσα Τιγγίνα κατῴκει ἐν τινι μεγαλοπρεπεῖ οἰκίᾳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πετρόφσκη. Τὸ μέγαρον τοῦτο ἦτο γοτθικῆς κατασκευῆς, διάφορα δὲ φυτὰ παντὸς εἶδους ἐστόλιζον τὰ παράθυρα καὶ τὰς θύρας αὐτοῦ. Ὅπως δὲ ὄλαι αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου, ἡ πριγκίπισσα Τιγγίνα ἠγάπα ὑπερβαλλόντως τὰς συναναστροφὰς καὶ τοὺς χορούς, ἐν οἷς ἐδύνατο νὰ ἐπιδεικνύη φιλαρέσκως τὰς καλλονὰς τῆς.

Στεροηθεῖσα ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τῶν γυνέων τῆς, δὲν ἔμαθε νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰς ὀρμὰς τῆς καρδίας τῆς, ἀλλ' ἔζη βίον ὅλως ἀνεξάρτητον καὶ ἀνεξέλεγκτον. Συνέζη μετὰ τινος θείας τῆς, ἥτις συνώδευεν αὐτὴν κατὰ τύπους εἰς τοὺς χορούς καὶ τοὺς περιπάτους, μηδὲ ὅλως φροντίσασά ποτε περὶ τῆς κοσμίας αὐτῆς συμπεριφορᾶς. Ὅθεν ἡ νέα πριγκίπισσα, μὴ ἔχουσα καλὸν τινα ὀδηγὸν καὶ ἀφ' ἐτέρουσιν συνασθασμένη τὸ ὑπερβαλλόν αὐτῆς κάλλος, ἐδείκνυτο εἰς ἄκρον φιλαρέσκος πρὸς πάντας τοὺς πλησιαζόντας αὐτὴν ἀνδρας, τοὺς ὁποίους ἠρέσκετο νὰ βασανίζῃ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ νέα πριγκίπισσα ἠγάπα νὰ μυκτηρίζῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἱερώτερα τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήματα.

Ἡμέραν τινὰ ἀνεκάλυψε νέον ἀντικείμενον διασκεδάσεως.

Ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ μεγάρου τῆς, ἐντὸς μικρᾶς τινος οἰκίας, κατῴκει νέος τις, ὅστις ἔζη βίον μονήρη καὶ κατὰ πάντα ἀσκητικόν. Μὴ ἐξερχόμενος σχεδὸν οὐδέποτε τοῦ δωματίου του καὶ μὴ δεχόμενος οὐδεμίαν ποτὲ ἐπίσκεψιν, ἔθεωρεῖτο παρ' ὅλων ἐν γένει τῶν γειτόνων ὡς λίαν ἰδιότροπος ἢ μάλλον ὡς ἀνθρωπος φοβούμενος τὸν κόσμον. Τοῦτο δὲ ἤρκεσεν ὅπως διεγείρῃ τὴν περιεργίαν τῆς νέας πριγκίπισσης, ἥτις πάραυτα ἤρξατο νὰ κατασκοπεύῃ πάσας τὰς κινήσεις αὐτοῦ.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ νέος οὗτος

ἐνεδύετο διὰ τρόπου παραδόξου καὶ ὅλως ἀπάδοντος πρὸς τὸν συρμόν, ἀλλ' οὐχ ἦτον, ὡς ἐκ τῆς ἄκρας καθαριότητος, ἦν διετῆρις ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του, εὐκόλως ἐδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι εἶχεν ἀφθονα τὰ μέσα.

Εἶχεν ἐνοικιάσει δλόκληρον τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην καὶ κατῴκει εἰς ἕν καὶ μόνον δωματίον· καθ' ἐκάστην δὲ ἐξήρχετο τῆς οἰκίας περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ ἐπανήρχετο λίαν ἀργά· οὔτε τὸ ψῦχος, οὔτε ἡ θύελλα, οὔτε ἡ καταίγῃς ἐδύναντο νὰ ἐμποδίσωσιν αὐτὸν τοῦ περιπάτου τούτου.

Ἄλλὰ ποῦ μετέβαινε;

Τοῦτο ἐβασάνιζε τὸ πνεῦμα τῆς πριγκίπισσης.

Ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινὰ ἀπεφάσισε νὰ κολουθήσῃ αὐτὸν καὶ κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν διηύθυνε βραδέως τὰ βήματά της πρὸς τὸ αὐτὸ ἀπόκεντρον καὶ ἀπομεμονωμένον μέρος, ἐξ οὗ μακρόθεν ἔβλεπε τὴν σκιὰν ἀνθρώπου τινός, καθημένου ἐπὶ τῆς παραλίας.

Ἐσπέραν τινὰ ἀπεφάσισε νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτόν· ἀλλ' οὗτος, μόλις ἰδὼν αὐτὴν ἐρχομένην, ἠγέρθη πάραυτα καὶ ἔφυγε διὰ τῆς ἀντιθέτου ὁδοῦ, τρέχων ὡς παρᾶφρων.

Τοῦτο ἐπανελήθη πολλὰκις.

Ὅσῳ δὲ οὗτος ἐφαίνετο ἀποφεύγων αὐτὴν, τοσούτῳ αὕτη ἐπέμενε νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτόν, ἔχουσα ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι τὰ θέλητρα αὐτῆς ἤθελον ἡμερώσει ἐπὶ τέλους τὸ ἄγριον καὶ ἀτίθασσον τοῦτο θηρίον. Τοιαύτη ἡ καρδία τῆς γυναικός!

Ἦδη ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ νέος οὗτος ἦτο ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον συνήνησεν καθ' ὁδὸν ἡ πριγκίπισσα, καὶ ὅτι, ἀπομακρυνομένη ταχέως ἀπ' αὐτοῦ, ἐμαρτύρει μὲν τὴν χαρὰν τῆς, διότι ἔμαθε τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ἀπέκρυπτεν αὐτὴν ἐπιμελῶς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῶν συνοδοιπόρων τῆς.

Οὐχ ἦττον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης δὲν παρητήθη τῶν περιπάτων τῆς.

Ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινὰ συνητηθήσαν τυχαίως. Ἐνῶ ἡ Ἄρκτος, σύννοος καὶ περιφροντικῆς, διέβαινε μικρὰν τινα γέφυραν, ἀφῆνης ἀπήνησεν τὴν πριγκίπισσαν καὶ ἔστη ὡς ἀγαλμα ἐνώπιόν τῆς. Τοσαύτη δ' ὑπήρξεν ἡ ἐκπληξίς αὐτοῦ, ὥστε ἠγνόει τί νὰ πράξῃ.

Νὰ τὴν χαιρετίσῃ ἢ νὰ φύγῃ;

Οὔτε αὐτὸς ἐγνώριζε τί νὰ ἀποφασίσῃ.

Ἰστατε ἐνώπιόν τῆς, ὡς κεραυνοπληκτος.

— Φαίνεται ὅτι ἀγαπᾶτε πολὺ τοὺς περιπάτους, τῷ εἶπεν ἡ πριγκίπισσα μειδιῶσα.

— Ἐγὼ . . . ναί . . .

— Εἰπέτε μοι, σᾶς παρακαλῶ, διατί ἐρχεσθε καθ' ἡμέραν εἰς τὴν παραλίαν;

— Κἀθημαι . . .

— Καί σας εὐχαριστεῖ τοῦτο;

Ὁ νέος παρετήρησεν αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως.

— Κἀθημαι, παρατηρῶν τὴν θάλασσαν . . .

— Ἄλλὰ τί βλέπετε;

— Τὴν θάλασσαν . . .
 — Τί ἀλλόκοτος ἰδέα ! . . . Ἄλλὰ μ' εἶπον ὅτι εἰσθε πολὺ ἰδιότροπος.
 — Πῶς ! σὰς εἶπον περὶ ἐμοῦ ;
 — Βεβαίως· μοὶ εἶπον ὅτι εἰσθε ἀλλόκοτος . . . ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε οὐδὲνα ἐπὶ τοῦ κόσμου, καὶ ἰδίως τὰς γυναῖκας.
 — Ἐγώ ; Ὁχι.
 — Ἄλλὰ τί σας ἐκμαν αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες ; Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν εἶνε χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνδρας.
 — ὦ ! βεβαίως.
 — Εἶνε τόσῳ καλαί.
 — Ναί.
 — Τόσῳ πισταὶ καὶ εὐλικρινεῖς.
 — Ναί.
 — Ἀγαπᾶσι πᾶν ὅ,τι καλὸν καὶ ὠραῖον.
 — Ναί.
 — Ἄλλὰ διατί δὲν τας ἀγαπᾶτε ;
 — Δὲν εἶπόν ποτε ὅτι δὲν τας ἀγαπᾶ.
 — Καὶ ἐν τούτοις τὰς ἀποφεύγετε.
 — Τοῦτο ἔγινε συνήθεια δι' ἐμέ.
 — Μὴ πως τὰς φοβεῖσθε ;
 — Ἐγώ . . . ὄχι, ἀληθῶς.
 — ὦ ! ναί, τὰς φοβεῖσθε. Ἄλλὰ διατί τὰς φοβεῖσθε τόσον ;
 — Ἄ ! ὄχι . . . δὲν τας φοβοῦμαι.
 — Ἔστω ! θέλετε λοιπὸν νὰ μοὶ ἀποδείξητε ὅτι δὲν τας φοβεῖσθε.
 — Εὐχαρίστως.
 — Νὰ ἔλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀπόψε.
 Ὁ νέος ὠχρίσεν.
 — Εὐχαρίστως, ἀπήντησε τρέμων.
 — Λοιπὸν, σὰς περιμένω . . .
 — Ἀφεύκτως.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὁ ὑπηρέτης αὐτοῦ, συνειθισμένος νὰ τὸν βλέπῃ πάντοτε ἤσυχον καὶ ἤρεμον, δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Διότι, μὴ ἐκπαρθεῖν οἰκάδε, ἤρξατο νὰ ἐνδύηται ἐπὶ τὸ κομψότερον καὶ νὰ μεταλλάσσῃ πάντα τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ. Ἄλλ' οὐδὲν ἤρρεσκεν αὐτῷ, πάντα τῷ ἐφαίνοντο γελοῖα. Ἐπὶ τέλους ἐνεδύθη ὅπως ἐδύνατο καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἡ νέη πριγκίπισσα, καθημένη ἐπὶ τοῦ ἀνδρῆου της, εἶδεν αὐτὸν ἐρχόμενον παρ' αὐτῆς καὶ ἐμεδίασε χαιρεκάκως.

Ἄλλ' οὗτος, ἅμα ἐπλησίασεν, ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, αἴφνης, μεταβαλὼν ἀπόφασιν, ἐπέστρεψεν οἰκάδε ταχέως καὶ κατεκλίθη.

Τοσαύτη δειλία εἶχε καταλάβει αὐτόν!

Ἡ πριγκίπισσα ἔμεινε ἐπὶ πολὺ ἔτι εἰς τὸ ἀνδρῶν ἄλλ' εἰς μάτην. Δὲν ἐδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τί συνέβαινε. Οὐχ ἦτον ἠναγασθῆναι νὰ ὁμολογήσῃ καθ' ἑαυτὴν ὅτι τοιαῦται ἄρκατοι δὲν εἶνε συνήθειαι εἰς τὸν κόσμον

Γ'

Ἡ Ἄρκτος.

Ὁ πατὴρ τοῦ ἡρώος μας ἦτο κάτοχος μικρᾶς τινὸς περιουσίας, ἐξ ἧς προσεπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν μετρίως. Ἡ

πρῶτη αὐτοῦ σύζυγος ἀπεβίωσεν ἐξ ἐπιλογίου πυρετοῦ ἕνεκεν ἀμελείας ἢ μᾶλλον ἀδεξιότητος τοῦ ἱατροῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ μικρὸς Μιχαὴλ ἐστερέθη ἀποτόμως τῶν μητρικῶν θωπειῶν καὶ μειδικμάτων, ἅτινα καθιστῶσιν εὐτυχῆ τὰ παιδιὰ, καὶ πρὶν ἢ ἔτι ἐνοήσῃσι τὸν κόσμον. Ὁ πατὴρ του ἐνεπιστεύθη αὐτὸν εἰς τινὰ παιδαγωγόν· ὅτε δ' ἔγεινε διετής, ἐνυμφεύθη καὶ ἐκ δευτέρου. Ἡ δευτέρα αὐτοῦ σύζυγος, ἧτις πρὸ τοῦ γάμου της ἦτο λίαν εὐπροσηγῶρος καὶ περιποιητικὴ, ἐγένετο αἴφνης ὑπερήφανος καὶ ἀλαζών. Φροντίζουσα μόνον δι' ἑαυτὴν καὶ τὸν σύζυγόν της, περιεφρόνει τὸν υἱὸν αὐτοῦ, οὕτω δὲ τὸ πτωχὸν παιδίον ἤρξατο λίαν προῶως νὰ γύνῃ πικρὰ δάκρυα, τῶν ὁποίων ἦτο πρόξενος ἢ κακώτερος μητριά του. Ἐπταετοῦς δὲ γενομένου, ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐσκέφη περὶ τῆς ἀνατροφῆς του καὶ κατὰ συνέπειαν εἰσῆγαγεν αὐτὸν ἐν τινὶ λυκείῳ τῆς Πετροπόλεως. Ἄλλ' ἀντὶ ἐν αὐτῷ νὰ ἡσυχάσῃ, ὁ δυστυχὴς Μιχαὴλ διῆγε ζωὴν μᾶλλον θλιβεράν καὶ καταπεπονημένην· διότι ὁ διευθυντὴς τοῦ λυκείου ἐκακομεταχειρίζετο αὐτὸν ἀπανθρώπως, ὡς πληρώνοντα αὐτῷ ὀλίγιστα δίδακτρα, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ συμμαθηταὶ του περιεγέλων καὶ ἐσκωποῦν αὐτόν. Οὕτω δὲ τὸ φύσει δειλὸν τοῦ χαρακτῆρος του ἠυξήθη εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε κατέστη σχεδὸν μισάνθρωπος καὶ ἀπέφευγε σκοπῆμας πάντας, κλειόμενος ἐν τῷ δωματίῳ του καὶ παραδιδόμενος εἰς βαθυτάτους συλλογισμούς. Τοσαύτη δὲ μελαγχολία εἶχε καταλάβει τὴν ψυχὴν του, ὥστε, ὅτε οἱ συμμαθηταὶ αὐτοῦ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς διανομῆς τῶν μαθημάτων, ἔτρεχον πκίζοντες ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ σχολείου, οὗτος, ἀποσυρόμενος εἰς τι ἀπόκρυφον μέρος, ἀνέβαινε ἐπὶ τινὸς δένδρου καὶ ἐθαύμαζε σιωπῶν τὸ δικαγῆ καὶ πραύγελον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως· πολλὰς δὲ, ἐν τοιαύτῃ ἐκστάσει παραδιδόμενος, δὲν ἤκουε τὸν κῶδωνα τοῦ σχολείου, ὅστις ἀνήγγελλε τὴν ἐκπαράκλησιν τοῦ μαθηματος· ὅτε δὲ συνερχόμενος εἰς ἐαυτόν, ἠννόει ὅτι ἡ ὥρα εἶχε παρέλθει, κατῆρχετο ταχέως τοῦ δένδρου καὶ εἰτῆρχετο ἐρυθρῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων, ὑποδεχόμενος ὑπὸ τῶν ἐπιπλήξεων καὶ τῶν σαρκασμῶν τοῦ διδασκάλου καὶ τῶν ἀσβέστων γελῶτων τῶν συμμαθητῶν του.

Τὸ δυστυχὲς παιδίον ὑπέφερε τὰ πάντα ἀγογγύστως, καίτοι ἢ ἐν τῷ λυκείῳ ζωὴ του ἦτο διηνεκὲς μαρτύριον.

Ὅλοι οἱ συμμαθηταὶ του εἶχον συγγενεῖς, οἵτινες κατὰ τὰς ἐορτὰς ἤρχοντο καὶ ἐπεσκέπτοντο αὐτούς· δι' αὐτὸν ὅμως οὐδεὶς ἤρχετο, καὶ οὐδεὶς ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ. Ἐν τοιαύτῃ θλιβερᾷ ἀπομονώσει διῆλθε τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν.

Ἐπὶ τέλους, περσιώσας τὰς προκαταρκτικὰς σπουδὰς του ἐν τῷ λυκείῳ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον. Ἄλλὰ καὶ ἡ ζωὴ αὐτῆ, καίτοι πλήρης θεληγῆτων, ἐφαίνετο μὴδὲν δι' αὐτόν. Οὔτε ἡ φιλία, οὔτε τὰ ἄσματα, οὔτε οἱ χοροί, οὔτε αἱ διασκεδάσεις ἐδυνήθησαν νὰ μεταβάλλωσιν

αὐτόν. Πάντα ταῦτα ἀπέφευγεν ἐπιμόνως καὶ μόνον ἐν τῇ μοναξίᾳ ἠσθάνετο ἐαυτὸν εὐτυχῆ· ὡς ἐκ τούτου δὲ οἱ συμφοριταὶ του, ἐνοήσαντες τὸν ἀλλόκοτον χαρακτῆρα του, ἐπώνομασαν αὐτὸν ἄρκατον καὶ δὲν ἐφρόντιζον πλέον περὶ αὐτοῦ

Τέλος πάντων αἱ σπουδαὶ του ἐτελείωσαν καὶ ἡ ἄρκτος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἡ μητριά του εἶχον ἤδη ἀποθάνει, ἐγκαταλείψαντες αὐτῷ ἀρκετὴν περιουσίαν, δι' ἧς ἐδύνατο ἀνέτως νὰ ζῆσῃ. Δυστυχῶς δὲ ἡ φυσικὴ του δειλία καὶ ἡ ἐξὶς τῆς μονώσεως ἔγειναν δι' αὐτὸν δευτέρα φύσις. Ἡ ἄρκτος ἔμεινε πάντοτε ἄρκατος. Ἐλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον μικρὰν τινὰ οἰκίαν καὶ κατῴκει ἐν αὐτῇ μόνος, ὡς αἰδοῦμενος ἐαυτὸν καὶ φοβούμενος ὄλους τοὺς ἀνθρώπους. Τοιαύτην δὲ ζωὴν διάγων, οὐδὲ ὡς ἐφρόντιζε περὶ καλλωπισμοῦ· τοσοῦτον δ' ἀλλοκότως ἐνεδύετο, ὥστε ἡ παρουσία του καθίστα αὐτὸν γελοῖον.

Οὐχ ἦττον ὁ ἡρώς μας ἦτο νέος, καὶ συνεπῶς ἡ ἀγρία καρδία του ἐπλέγετο ὑπὸ νεανικῶν αἰσθημάτων, εἰς δὲ τὸν νοῦν του ἀνεκυκλῶντο ἀγαθὰ καὶ τερψίθυμοι ἰδέαι· ἡ ψυχὴ του ἐπεζῆτει τὸ ἀπειρον, ἡ καρδία του τὸν ἔρωτα καὶ ἡ μοναξία καθίστατο εἰς αὐτὸν ὄχληρά. Καὶ τότε ἐτρέχεν ὡς παράφρων πρὸς τὴν παραλίαν καὶ μόνον διασκεδᾶσιν ἠσθάνετο νὰ βλέπῃ τὰ φλοισβίζοντα κύματα τῆς θαλάσσης.

Ὅτε δὲ συνήρχετο εἰς ἐαυτόν, ἠσθάνετο ὅτι ἡ καρδία του εἶχεν ἀνάγκην ἔρωτος. Ἄλλὰ ποία γυνή, ὅσα περικαλλῆς καὶ ἂν ἦτο, ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ αὐτὸν εὐτυχῆ ; Ποία ἐρωτικὴ γλῶσσα ἐδύνατο νὰ ἦνε τόσῳ γλυκεῖα, ὅσα ὁ ἀένναος καὶ ἠδυσπαθὴς φλοῖσθος τῆς θαλάσσης ; Ποῖος στεναγμὸς γυναικὸς ἐδύνατο νὰ παραβληθῆ πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐκρήγνυσιν ἡ φύσις ὅλη, ὅτε τὰ κύματα ἀφρίζοντα διακρήγνυνται ὀργίλα ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἢ δὲ καταιγὶς ἐπαπειλεῖται φοβερά ; Ὅτε δὲ, τῆς καταιγίδος παρελθούσης, τὰ νέφη διελύοντο εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἡλίου καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καθίστατο καὶ πάλιν λεία, ἐγκατοπτρίζουσα εἰς τὰ στέβρα της τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, ποῖον αἰσθημα ἐδύνατο νὰ παραβληθῆ πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ ἠσθάνετο τις, θεωρῶν τὴν ἁρμονίαν ταύτην τῆς φύσεως ;

Καὶ ἔμεινε ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ὄχθης, βυθίζων τὸ βλέμμα του εἰς τὰ διαυγῆ τῆς θαλάσσης ὕδατα καὶ ἡ καρδία του ἐπληροῦτο ἀπείρου ἔρωτος. Ἐν τοιαύτῃ δὲ ἐκστάσει βυθιζόμενος, ἤκουε τὸν ἤρεμον φλοῖσθον τῶν κυμάτων καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε τὸν ἦχον τῆς μελιρρύτου φωνῆς θεσπεσίας τινὸς γυναικὸς, ἐξομολογούμενης αὐτῷ τὸν ἔρωτά της. Καὶ ὁ ἡρεμος, ὁ ἠδύς, ὁ ἀένναος οὗτος φλοῖσθος ἐβουκάλιζεν αὐτόν, ὡς ἄσμα μητρὸς λικνιζούσης τὸ τέκνον της, καὶ ἀπεκοιμᾶτο ἡσύχως ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὅπως τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του.

Ἐπταὶ συνέχεια.

Σ**